

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΜΑΡΤΙΟΣ 2004 • Νο. 148

ΠΕΝΤΕ Η ΩΡΑ ΠΟΥ ΒΡΑΔΙΑΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ ΓΚΑΡΘΙΑ ΛΟΡΚΑ ΣΤΗ ΣΑΜΙΡΑ ΜΑΧΜΑΛΜΠΑΦ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

6ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

ΕΙΚΟΝΕΣ
του 21ου
αιώνα

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΑΠΟΘΗΚΗ 1 ΛΙΜΑΝΙ

15-21 ΜΑΡΤΙΟΥ 2004

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ:

ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΖΗΚΟΥ

04 CineNews

Μεγάλες προσδοκίες, γκέι ιστορίες
και ο Τσε το απόλυτο trend

05 MadInGreece

Μήνας εκλογών και τεκμηρίωσης
για τον ελληνικό κινηματογράφο
WebCinema
Ο ελληνικός κινηματογράφος δικτυώνεται

06 StoryBoard

Η πραγματικότητα και οι ιστορίες της
CinemaMusic
Lost in Translation:
Το soundtrack του μήνα

07 PlanetCinema

Ιστορίες από την κρύπτη
με πέντε ντοκιμαντέρ υποψήφια για Όσκαρ

08 FirstShot

Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας...
και άνοιξη, Μακριά απ' τα μάτια
του κόσμου, Οι διακοπές του κ. Ιλό,
Στις πέντε το απόγευμα στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ
και το πρόσωπο του μήνα,
η **Samira Makhmalbaf**

10 PointOfView

Ο **Ken Loach**
και ο σεναριογράφος του **Paul Laverty**
μιλούν στο Πρώτο Πλάνο

13 CinemaKids

Οι παιδικές προβολές του Μαρτίου
HomeCinema
Εννιά ψηφιοποιημένες ευρωπαϊκές ταινίες

14 FestivalAction

Πρεμιέρες, αφιερώματα, επισκέψεις

15 Φεστιβάλ Γαλλικού Κινηματογράφου

από 27 Μαρτίου έως 1 Απριλίου
στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ

Τα σχολεία πάνε σινεμά

και με **ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα**,
και με το *Τρίο της Μπελβίλ*

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΕΣ

Αμερικανιά στον κινηματογράφο, είναι εκείνη η υπερβολή συσσωρεύσης και εναλλαγής θεαματικών εντυπώσεων που βασίζεται σε στερεότυπα αφηγηματικά μοτίβα (δοκιμασμένα κλισιέ) και εφέ («αναλογικά» ή ψηφιακά) που στόχο έχουν τον εύκολο εντυπωσιασμό του θεατή. Μια μέθοδος, που χαρακτηρίζει κυρίως το αμερικάνικο mainstream σινεμά αλλά όχι μόνο, δια της οποίας εκβιάζεται και η πιο στοιχειώδης δραματουργική συνέχεια και λογική συνοχή της πλοκής...Αλλά άστο καλύτερα. Στον αστερισμό της «αμερικανιάς» που ζούμε όλοι μας πια, ποιος αντέχει να διαβάσει μακροσκελείς ορισμούς με απανωτές δευτερεύουσες προτάσεις; Ας αρκεστούμε σ' ένα απλό χαρακτηριστικό παράδειγμα: Αμερικανιά είναι αυτό που κάνει και αποθεώνει από την αρχή μέχρι το τέλος, ο Ταραντίνο στο *Kill Bill*, ενώ ταυτόχρονα το παρωδεί.

Φανερή αμερικανιά είναι εκείνη η «ανακολουθία» στην ταινία *Ο τελευταίος σαμουράι*, ανάμεσα στη σκηνή της πρώτης μάχης στο δάσος με τους σαμουράι, όπου ο (πώς τον λένε-τον ήρωα;) Τομ Κρουζ αντιμετωπίζει παλικαρία καμιά ντουζίνα και βάλει -και εξολοθρεύει μάλιστα μερικούς από τους πιο ικανούς-, με τη σκηνή της εκπαίδευσης του αργότερα, στην τέχνη της ξιφασκίας, όπου δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα ούτε με ένα σαμουράι για περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα. Γιατί; Μα γιατί έπρεπε να στηθούν δύο σκηνές - κλισιέ (πρώτη: αψηφά το θάνατο σαν σαμουράι και δεύτερη: ας του μάθουμε να μάχεται σαν σαμουράι) και να τονιστούν, στην ακρότατη υπερβολή τους. Όχι μόνο για να είναι εντυπωσιακές αλλά και απόλυτα κατανοητές, ακόμη και από τον πιο πλίδιο θεατή. Κι ας αναιρούν λογικά η μία την άλλη. Όπως λείει και μια ρήση των σόου-μπίζνες: κανείς δεν έχασε ποτέ επενδύοντας σε έργα για πλίδιους.

«Μυστική» αμερικανιά είναι εκείνη η «παράταιρη» σκηνή, στην ταινία *Σκοτεινό ποτάμι*, όπου ο Σον Πεν που μόλις πριν έχει αναγνωρίσει το πτώμα της αγαπημένης του κόρης, πίνει καφέ μαζί με τη γυναίκα του και τους δύο αστυνόμους. Κι ενώ (υποτίθεται ότι) πρόκειται για ένα λιγομίλητο πρώην κατάδικο και συντετριμμένο πατέρα, αρχίζει να φιλοσοφεί σαν διανοούμενος (πόσο διαφορετικά θα μπορούσαν να ήταν τώρα τα πράγματα, αν κάποτε δεν είχε συμβεί τυχαία εκείνο και τ' άλλο...) για να μας κάνει εντέλει μια σύντομη ανασκόπηση της ζωής του, τελείως κουλ, σαν να συζητά με αφορμή ένα τροχαίο ατύχημα. Μια σύμβαση μεν, αλλά -εκεί που είναι τοποθετημένη κι έτσι όπως είναι ερμηνευμένη- και μια αμερικανιά πρώτου βαθμού. Και υπάρχουν κι άλλες αμερικανιές, λιγότερο φανερές, σε αυτήν την ταινία περιωπής (των 4 ή 5 αστέρων).

Αμερικανιές γενικώς στον αμερικάνικο κινηματογράφο, υπάρχουν πολλές. Η συνταγή όμως (της επιτυχίας) είναι μία. Συνήθως οι 100% αμερικανιές, όπου κυριαρχούν οι πιο θεαματικές απιδανότητες στις σκηνές δράσης (βασισμένες στα ψηφιακά εφέ) πάνε πολύ καλά στις εισπράξεις. Οι κατά 50% αμερικανιές, είναι συνήθως υποψήφιας για τα Όσκαρ. Οι ολίγον αμερικανιές συνήθως συμμετέχουν στα Ευρωπαϊκά φεστιβάλ. Οι καθόλου αμερικανιές (ή αντιαμερικανιές) όπως π.χ. *Ο ελέφαντας* του Γκας Βαν Σαντ, κερδίζουν σ' αυτά φεστιβάλ και κάποια πρώτα βραβεία. Αλλά μετά δεν έχουν συνήθως καθόλου καλή πορεία στις αίθουσες, ούτε στις ΗΠΑ ούτε σε χώρες με «αντιαμερικάνικη» παράδοση, όπως η δική μας. Διότι (δηλωτικά) μπορεί να είμαστε όλοι «αντιαμερικάνοι» αλλά κινηματογραφικά, μεγαλώνουν συνεχώς νέες γενιές που συνήθως λατρεύουν τις αμερικανιές (ειδικά τις ολίγον καλλιτεχνίζουσες).

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 148 • ΜΑΡΤΙΟΣ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΑΝΝΑ ΜΗΛΩΣΗ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ,
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΜΗΛΩΣΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 2310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ: ΑΠΛΟ: 6,50€ • CINEKARTAF: 5,30€
Κάθε Πέμπτη γενική είσοδος 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ: ΑΠΛΟ: 5€ • CINEKARTAF: 4€

ΣΙΝΕΑΚ: 3€ • ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ: 3€

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών,
τηλεφωνείτε στο 2310 378 404.Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο
Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση newslist@filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

...Νέα σε Split Screen.

Λένε πως οι σκηνοθέτες είναι πρόσφυγες από το δικό τους κόσμο στον κόσμο των θεατών: Ας προσπαθήσουμε τώρα να αντιστρέψουμε τους όρους!

Μεγάλες προσδοκίες. Ο Κάρολος Ντίκενς αποτελεί ένα κλασικό παράδειγμα «κλασικού» συγγραφέα του οποίου τα έργα έχουν μεταφερθεί με μικρότερη ή μεγαλύτερη επιτυχία, αλλά κατά κόρον στη μεγάλη οθόνη. Αλλά ίσως κανείς ως τώρα δεν έχει επέμβει τόσο δραστικά στο πρωτότυπο κείμενο του Όλιβερ Τουίστ όσο ο πρωτοεμφανιζόμενος Καναδός σκηνοθέτης Τζέικομπ Τίρνεϊ, που μεταφέρει την ιστορία από το Λονδίνο του 19ου αιώνα στις χειρότερες γειτονιές του Μόντρεαλ του 21ου αιώνα. Ο σκηνοθέτης δεν θέλει να αναδομήσει το κλίμα του τότε, αλλά να αποτυπώσει το περιθώριο και τις σχέσεις των ανθρώπων που κινούνται σε αυτό. Έτσι και ο Όλιβερ κι ο σύντροφός του Ντοτζ δεν είναι πλέον ευγενικά ζητιανάκια, αλλά δηλωμένοι ομοφυλόφιλοι που κάνουν πιάτσα στους κακόφημους δρόμους.

Μικρότερες προσδοκίες. Όσοι περιμένουν μια πιο μετριοπαθή κινηματογραφική μεταφορά του ίδιου έργου του Ντίκενς, μπορούν να περιμένουν ως τα μέσα του 2004, όταν και ο Ρομάν Πολάνσκι θα ξεκινήσει τα γυρίσματα του δικού του Όλιβερ Τουίστ, συνεχίζοντας την παράδοση (εμμονή) να μεταφέρει βιβλία σταθμούς της λογοτεχνίας (βλ. Το

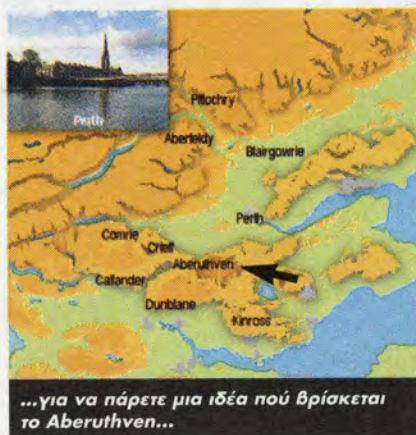

Μωρό της Ρόζμαρι, Ο Πιανίστας) στο σινεμά. Πέρα από την avant-garde εκδοχή του Όλιβερ Τουίστ ή ακόμα και τις ειδικές Άρκτους-Teddy (!) Awards- που απονεμήθηκαν στο Βερολίνο σε ταινίες με "Queer" (ομοφυλοφιλικό ή εν γένει σεξουαλικά προκλητικό) περιεχόμενο, εντοπίζονται κι άλλα εμφανή δείγματα του ότι στα πλαίσια της κινηματογραφικής παραγωγής αρχίζουν να παραγκωνίζονται παραδοσιακά κοινωνικά ταμπού. Όπως η περίπτωση του Κολεγίου της Notre Dame: Η διοίκηση του ιδρύματος Παναγίας των Παρισίων επέτρεψε τη διεξαγωγή ενός μεγάλου "Queer" κινηματογραφικού Φεστιβάλ σε ένα άντρο του καθολικισμού! Ή η περίπτωση της POWER UP!, της μη κερδοσκοπικής εταιρείας που διαθέτει επτάσις 500 χιλιάδες δολάρια για την προώθηση ομοφυλόφιλων δημιουργών σε μεγάλα Φεστιβάλ και σε δεύτερο επίπεδο σε κυκλώματα διανομής.

Ο σκηνοθέτης Jacob Tierney με τους πρωταγωνιστές της ταινίας Twist, Nick Stahl και Joshua Close

Hollywood με κιλτ. Τα σχέδια που ήδελαν ένα μικρό Hollywood να χτίζεται στην περιοχή Πέρθσάιρ της Σκωτίας, απομακρύνονται ολοένα και περισσότερο από την υλοποίησή τους. Ο βασικός χρηματοδότης, ένας μεγαλοεπιχειρηματίας από τη Γλασκώβη ονόματι Τόνι Αντωνίου(;) προγραμματίζει να επενδύσει ένα ποσό ύψους 250 εκατομμυρίων λιρών για την ανέγερση ενός συγκροτήματος 14 στούντιο (όπως και ξενοδοχείων, καζίνο, γηπέδων γκολφ, κοκ). Συνάντησε όμως στο δρόμο του τους 300 κατοίκους του γειτονικού χωριού Αμπερίθγουιν που επιμένουν πως μια τέτοια κίνηση απειλεί την κοινωνική και οικολογική ισορροπία της περιοχής. Ως άλλοι τριακόσιοι των Θερμοπυλών λοιπόν οργανώθηκαν στην ομάδα ACT (Aberuthven Community Threatened) και διαδηλώνουν νυχθημερόν. No pasaran; Το μέλλον θα δείξει. Άλλωστε συζητώνται άλλα τέσσερα σχέδια για Χολιγουντιανές 'μικρογραφίες' στην ίδια -ευρύτερη- περιοχή.

...για να πάρετε μια ιδέα πού βρίσκεται το Aberuthven...

Viva la revolution?

Πριν από λίγα χρόνια, κάθε φοιτητής που ήθελε να δηλώσει κραυγαλέα τα αντικομφορμιστικά του ιδεώδη (:) κρεμούσε στο δωμάτιο του μια αφίσα του Γκεβάρα, φορούσε και ένα t-shirt με τη μορφή του να αγναντεύει

στοχαστικά το μέλλον της Λατινικής Αμερικής και της Επανάστασης, και καθάριζε. Κι έτσι σιγά σιγά η φυσιογνωμία αφομοιώθηκε από το trend και βλέπουμε έναν λαχανά Τσε να κοσμεύει βινύλ μπλουζάκια της Morgan. Ελπίζουμε να μη συμβεί κάτι τέτοιο και στην κινηματογραφική βιομηχανία, μιας και μετά τον Όλιβερ Στόουν, και ο Τέρενς Μάλικ θα ξεκινήσει τον Ιούλη γυρίσματα μιας βιογραφίας του μεγάλου Επαναστάτη. Κατά πάσα πιθανότητα, ο Μπενίσιο ντελ Τόρο θα έχει τον πρωταγωνιστικό ρόλο, ενώ θα συμμετέχει και ο Χαβιέ Μπαρδέμ. Ο Μάλικ λέει πως σκεφτόταν το γύρισμα αυτής της ταινίας από την ίδια τη χρονιά της δολοφονίας του Τσε: Ο ίδιος ο σκηνοθέτης βρισκόταν τότε στη Βολιβία ως ανταποκριτής για την εφημερίδα στην οποία δούλευε. Κάπως έτσι φαίνεται να εξηγείται η μανία με τον Ερνέστο. Εκτός αν τσίμπησε όλους τους δημιουργούς μύγα Τσε Τσε...

No more heroes anymore! Και περνώντας από τους επίγειους ήρωες στους υπερήρωες, είναι γνωστό πλέον πως ο Κρίστοφερ Νόλαν έχει αναλάβει τη σκηνοθεσία του *Batman V: Intimidation*, όπως και το ότι ο Κρίστιαν Μπέιλ θα δώσει σάρκα και οστά στον υπερήρωα που κόσμισε κι αυτός με τη σειρά του αρκετά t-shirts και εφηβικά δωμάτια. Τα νέα ονόματα στο καστ είναι αυτά του Λίιαμ Νίσον και του Μόργκαν Φρίμαν. Πώς θα χειριστεί άραγε ένα τόσο υψηλό μπάζετ ένας σκηνοθέτης σαν τον Νόλαν που είναι συνηθισμένος σε άλλα δεδομένα, θα δείξει... η οθόνη.

Δεν μπορεί· θα τον θυμάστε τον Φειδιππίδη... Γιατί; Ε, γιατί περπάτησε πολύ, και κάποιος, δεν μπορεί, όλο και κάποιος θα τον θυμάται...

Τον θυμάστε το Φειδιππίδη; Τον πεζό αγγελιοφόρο, επίσημο ημεροδρόμο των Αθηναίων, που έστειλαν οι τελευταίοι στη Σπάρτη το 490 π.Χ. επί Μαραθώνα για να ζητήσει ενισχύσεις; Που έτρεξε τόσο γρήγορα ώστε διένυσε 1140 στάδια σε δυο μέρες. Γίνεται Αθήνα- Σπάρτη σε δυο μέρες; Δε γίνεται! Ε, και εγώ ενίοτε σαν τον Φειδιππίδη αισθάνομαι! Τόσα και τόσα νέα στο κινηματογραφικό σύμπαν στριμώχνονται σε μια σελίδα; Δε στριμώχνονται! Ούτε καν ως...

Στα ελληνικά το ντοκιμαντέρ το αποκαλούμε ταινία τεκμηρίωσης. Στην πραγματικότητα είναι το σινεμά της πραγματικότητας, το σινεμά που όταν υπηρετείται από εμπνευσμένους σκηνοθέτες μπορεί να είναι συναρπαστικό, μπορεί να προβληματίσει, μπορεί να συγκινήσει περισσότερο από κάθε δήθεν reality. Αυτή είναι μάλλον και η διαφορά. Γιατί το ντοκιμαντέρ δεν είναι ούτε ρεπορτάζ ούτε ταμπλόιντ, είναι απλά σινεμά.

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα ανακαλύπτουμε και πάλι το ντοκιμαντέρ. Και το θετικό είναι ότι αυτό γίνεται μέσα από σπουδαίες ελληνικές ταινίες. Η *Αγέλαστος Πέτρα* του Φίλιππου Κουτσάφτη πριν από μερικά χρόνια ή ο φετινός *Δρόμος προς τη δύση* του Κυριάκου Κατζουράκη το αποδεικνύουν. Το φεστιβάλ ντοκιμαντέρ «Εικόνες του 21ου αιώνα» που πραγματοποιείται φέτος για όη χρονιά, συνέβαλλε στην επαφή του κοινού και με το ελληνικό ντοκιμαντέρ, είδους μέχρι τότε εξορισμένου σε απαγορευτικές ώρες της τηλεόρασης. Στο φετινό φεστιβάλ οι ελληνικές ταινίες χωρίζονται σε δυο κατηγορίες. Η μια αφορά το επίσημο διαγωνιστικό πρόγραμμα το οποίο περιλαμβάνει 10 μεγάλου μήκους και 5 μικρού μήκους ταινίες, οι οποίες θα διεκδικήσουν τα βραβεία του ελληνικού τμήματος του φεστιβάλ. Η άλλη αφορά στην προβολή εκτός συναγωνισμού των ταινιών που θα είναι υποψήφιες το Νοέμβριο για τα Κρατικά Βραβεία Ποιότητας, κατηγορία στην οποία θα προβληθούν 7 φιλμ.

Ο δρόμος προς τη δύση

Μένοντας στον πλανήτη φεστιβάλ δεν μπορεί παρά να σημειωθεί η πορεία της ταινίας του Θόδωρου Αγγελόπουλου *Το λιβάδι που δακρύζει* στο φεστιβάλ του Βερολίνου. Η ταινία αν και άφησε εξαιρετικές εντυπώσεις δεν κατάφερε να αποσπάσει κάποιο βραβείο. Φαίνεται ότι το Βερολίνο δεν πάει στον Έλληνα σκηνοθέτη μιας και είναι το μόνο από τα μεγάλα φεστιβάλ από τα οποία δεν έχει πάρει μεγάλο βραβείο. Παρ' όλ' αυτά η ταινία ήδη προβάλλεται με επιτυχία στην Ελλάδα και ετοιμάζεται να ανοίξει και σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες.

Η μη βράβευση της ταινίας πάντως δε φαίνεται να κάμπει στο ελάχιστο τον πάντα ανήσυχο σκηνοθέτη. Σε σημείο τέτοιο μάλιστα που φαίνεται διατεθειμένος να καθυστερήσει την ολοκλήρωση της τριλογίας που ξεκίνησε με το *Λιβάδι* για μια άλλη ιδέα που όπως δηλώνει του έκλεψε το ενδιαφέρον. Πρόκειται για μια ιστορία που διαδραματίζεται στη νεκρή ζώνη της Κύπρου και στην οποία ακούγεται ότι βολιδοσκοπούνται οι προθέσεις μεγάλων Αμερικανών σαρ, όπως η Μισέλ Πφαίφερ, για να συμμετάσχουν σε αυτή. Φαίνεται λοιπόν ότι το *Τρίτο φτερό* και η *Επιστροφή*, το δεύτερο

και τρίτο μέρος της τριλογίας θα περιμένουν τη δημιουργικότητα του Αγγελόπουλου.

Ένας άλλος σπουδαίος Έλληνας σκηνοθέτης βολιδοσκοπείται από την άλλη από το μεγαλύτερο φεστιβάλ του κόσμου, αυτό των Κανών. Οι *Νύφες*, η πολυσυζητημένη ταινία του Παντελή Βούλγαρη σε παραγωγή του Μάρτιν Σκορσέζε ακούγεται ότι θα συμμετέχει στο φεστιβάλ. Η ταινία που είναι προγραμματισμένη να προβληθεί στην Ελλάδα το Φθινόπωρο, βρίσκεται στο τελικό στάδιο της προετοιμασίας της και σίγουρα η πιθανότητα αυτή ανεβάζει ακόμα περισσότερο τις προσδοκίες και την ανυπομονησία για το αποτέλεσμα.

Τι κοινό έχει το Hardcore με Όλο το βάρος του κόσμου; Περισσότερα από ένα για την ακρίβεια, μιας και πρόκειται για δύο ταινίες που η προβολή τους μεταφέρθηκε από το Φεβρουάριο που ήταν προγραμματισμένες για τις 12 Μαρτίου. Λίγο οι εκλογές, λίγο τα Όσκαρ και οι πολλές ταινίες στις αίθουσες, οδήγησαν στη μεταφορά αυτή. Πρωτοεμφανιζόμενοι σε μεγάλο μήκος ταινίες τόσο ο Ντένης Ηλιάδης όσο και ο Θάνος Αναστόπουλος θα διαγωνιστούν άτυπα για την αποδοχή του κοινού. Ένας ακόμα σύμμαχος, έστω και εξωκαλλιτεχνικός στην προσπάθεια τους αυτή θα είναι και οι αφίσες των ταινιών, από τις πιο πρωτότυπες και οι δύο για τα ελληνικά δεδομένα και που σίγουρα θα συζητηθούν.

Μπορεί η κινηματογραφική αίθουσα να είναι το φυσικό μέρος προβολής μιας ταινίας, αλλά δεν μπορεί

παρά να συμφωνήσει κανείς με το γεγονός ότι με την εμφάνιση του DVD αναγεννήθηκε το ενδιαφέρον στο πλατύ κοινό για το σινεμά και επίσης ότι το νέο μέσο αποτελεί το ιδανικό μέσο διαφύλαξης σπουδαίων ταινιών καταδικασμένων μέχρι πρόσφατα στην αφάνεια μιας και δύσκολα μπορούσαν να προσεγγίσουν τους θεατές. Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου αναγνωρίζοντας την πραγματικότητα αυτή, ξεκινά και προωθεί την έκδοση πακέτων DVD με το κινηματογραφικό έργο γνωστών Ελλήνων σκηνοθετών. Για αρχή 10 ταινίες του Μιχάλη Κακογιάννη και 8 ταινίες του Νίκου Παναγιωτόπουλου ετοιμάζονται να κυκλοφορήσουν. Πρόκειται για τις ταινίες *Ιφιγένεια*, *Ηλέκτρα*, *Τρωάδες*, *Όταν τα ψάρια βγήκαν στη στεριά*, *Ερόικα*, *Απίλλας*, *Γλυκειά Πατρίδα*, *Πάνω κάτω και πλαγίως*, *Ο Βυσσινόκηπος*, *Το τελευταίο ψέμα* του Κακογιάννη και *Τα χρώματα της ίριδος*, *Οι τεμπέληδες της ευφορίας κοιλάδας*, *Μελόδραμα*, *Βαριετέ*, *Η γυναίκα που έβλεπε τα όνειρα*, *Ονειρεύομαι τους φίλους μου*, *Ο εργένης*, *Αυτή η νύχτα μένει* του Παναγιωτόπουλου. Η υπόσχεση του κέντρου κινηματογράφου είναι ότι η προσπάθεια θα συνεχιστεί κάτι που σίγουρα το περιμένουμε πραγματικά με ανυπομονησία. 🐼

Επιμέλεια: Βαγγέλης Ρητίας [vangelisr@netcom.gr]

Μήνας εκλογών, εποχή που όλοι ασχολούνται με τα γεγονότα, τα προβλήματα, την καθημερινότητα. Μήνας ντοκιμαντέρ επίσης, εποχή που οι κινηματογράφοφιλοι ασχολούνται με την καταγραφή των γεγονότων, των προβλημάτων, της καθημερινότητας.

www.gfc.gr

Ο ελληνικός κινηματογράφος δικτυώνεται...

Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου έχει εδώ και λίγο καιρό αναανεώσει το site του (www.gfc.gr) και πλέον το έχει ολοκληρώσει σε μεγάλο βαθμό, όσον αφορά στις παρεχόμενες πληροφορίες για το τι συμβαίνει στο ελληνικό σινεμά σήμερα.

Το site είναι χωρισμένο σε 6 βασικές ενότητες: Προφίλ, Προγράμματα, Παραγωγή, Προώθηση/Διανομή, CineNews και Info, μαζί με μια μηχανή αναζήτησης και links για επικοινωνία. Η ενότητα «Προφίλ» δίνει κάποιες βασικές πληροφορίες για το τι είναι το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου (πότε ιδρύθηκε, το καθεστώς του, το νομικό πλαίσιο στο οποίο κινείται, καθώς επίσης και ο βασικός σκοπός ίδρυσης και λειτουργίας του). Υπάρχει ένα πλήρες καταστατικό και οργανόγραμμα του ΕΚΚ, καθώς επίσης και οι αρμοδιότητές του.

Στην ενότητα «Προγράμματα» υπάρχουν τα χρηματοδοτικά προγράμματα του ΕΚΚ για την παραγωγή ται-

στην αναζήτηση της βάσης δεδομένων του site. Υπάρχει η δυνατότητα αναζήτησης κατά κατηγορία ταινίας ή σύμφωνα με το στάδιο παραγωγής, καθώς επίσης και η δυνατότητα απευθείας αναζήτησης με βάση τον τίτλο, το όνομα του σκηνοθέτη, το έτος παραγωγής, το είδος της ταινίας ή κάποια λέξη-κλειδί. Η βάση είναι πλήρης και καλύπτει τη χρονική περίοδο 1960-2004, με πρώτη ταινία το *Ποτέ την Κυριακή*. Για την κάθε ταινία υπάρχει πλήρης κατάλογος συντελεστών, περίληψη, φωτογραφικό υλικό και σε κάποιες υπάρχει τρέιλερ (δυστυχώς μόνο σε windows media format)

νιών. Ο κάθε ενδιαφερόμενος, ανάλογα με το είδος της κινηματογραφικής παραγωγής που θέλει να κάνει (ταινία μεγάλου ή μικρού μήκους, μυθοπλασίας ή ντοκιμαντέρ, ανεξάρτητη ή μη παραγωγή) μπορεί να βρει όλες τις πληροφορίες συνχρηματοδότησης της ταινίας του είτε μόνο από το ΕΚΚ είτε και από την ΕΡΤ, με την οποία το ΕΚΚ συνεργάζεται.

Η επιλογή «Παραγωγή» οδηγεί στην αναζήτηση της βάσης δεδομένων του site. Υπάρχει η δυνατότητα αναζήτησης κατά κατηγορία ταινίας ή σύμφωνα με το στάδιο παραγωγής, καθώς επίσης και η δυνατότητα απευθείας αναζήτησης με βάση τον τίτλο, το όνομα του σκηνοθέτη, το έτος παραγωγής, το είδος της ταινίας ή κάποια λέξη-κλειδί. Η βάση είναι πλήρης και καλύπτει τη χρονική περίοδο 1960-2004, με πρώτη ταινία το *Ποτέ την Κυριακή*. Για την κάθε ταινία υπάρχει πλήρης κατάλογος συντελεστών, περίληψη, φωτογραφικό υλικό και σε κάποιες υπάρχει τρέιλερ (δυστυχώς μόνο σε windows media format)

και άρθρα εφημερίδων-περιοδικών για την ταινία. Στην ενότητα «Προώθηση/Διανομή» παρουσιάζονται οι ενέργειες του ΕΚΚ και της Hellas Film για την προώθηση του ελληνικού κινηματογράφου στον υπόλοιπο κόσμο (συμμετοχές σε Φεστιβάλ, εκδόσεις, εμπορική διανομή, πωλήσεις κ.λπ.). Τα «CineNews» περιέχουν τις δραστηριότητες του ΕΚΚ από το 2003 μέχρι σήμερα, που περιλαμβάνουν κινηματογραφικά αφιερώματα, ημερίδες, μίνι φεστιβάλ και άλλες εκδηλώσεις, ενώ η ενότητα «Info» περιέχει διευθύνσεις και τηλεφωνα φορέων που έχουν σχέση με τον κινηματογράφο στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Βασικό μειονέκτημα του site είναι ότι είναι αργό στην πλοήγησή του. Οι σελίδες δεν κατεβαίνουν γρήγορα, ειδικά αυτές των cineNews. Επίσης, είναι σχεδιασμένο (όπως και τα περισσότερα, δυστυχώς) για πλατφόρμα Windows, οπότε οι κάτοχοι Mac θα παρατηρήσουν ατέλειες στην εμφάνιση των σελίδων στην οθόνη (όπως το κεντρικό μενού, που εμφανίζεται σε τρία κομμάτια!). Αν διορθωθούν και αυτά και γίνει το site πιο γρήγορο και cross-platform, θα αποτελεί ίσως την πιο ολοκληρωμένη παρουσία του ελληνικού κινηματογράφου στο διαδίκτυο. 🐼

Επιμέλεια: Δημήτρης Μηλώσης

webcinema

storyboard

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας
dimitris01@mail.gr

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ο κινηματογράφος ως εξομολόγηση. Το ντοκιμαντέρ *Jesus, You Know* (2003) αναζητά και διερευνά αυτήν την ιδιαίτερη προσωπική σχέση έξι προσώπων με το Θεό.

Μια νεαρή γυναίκα που αντιμετωπίζει προβλήματα στη σχέση της. Μια ηλικιωμένη που την κακομεταχειρίζεται η οικογένειά της. Ένας νεαρός που βρίσκεται σε σύγχυση λόγω των ερωτικών αναφορών που διαβάζει στη Βίβλο. Ένας ταλαιπωρημένος άνδρας που προσπαθεί να συνδιαλλαγεί με την παιδική του ηλικία. Απευθύνουν στην κάμερα τις πιο μύχιες σκέψεις, τους κρυφούς φόβους τους. Πορτραίτα, σχεδιαγράμματα της προσωπικής τους ζωής, των συναισθημάτων τους, της έμμονης προσήλωσής τους στον Ιησού. Η προσευχή ως ένας προνομιακός χώρος εκμυστηρεύσεων, η θλίψη, ο εσωτερικός πόνος.

"Είναι μια μικρή ταινία, που αρχικά προορίζονταν για την τηλεόραση. Σ' αυτή απεικονίζω αποσπασματικά έξι πιστούς καθολικούς που προσεύχονται μ' ένα πολύ προσωπικό τρόπο στον Ιησού, μετανοούν, θέτουν ερωτήματα, αναμένουν απαντήσεις, μιλάνε για τις δυστυχίες τους", δηλώνει ο σκηνοθέτης της ταινίας **Ulrich Seidl (Βιέννη, 1952)**.

Μετά τη βραβευμένη στη Βενετία, *Σκυλίσιας μέρες* (*Hundstage*, 2001) επιστρέφει πάλι στο χώρο απ' όπου ανδρώθηκε, στο ντοκιμαντέρ (άλλα 9 ντοκιμαντέρ περιλαμβάνει η φιλμογραφία του) και βραβεύεται στο φεστιβάλ του Karlovy Vary. Χιούμορ, αμεσότητα και μια, χωρίς προκαταλήψεις, προσέγγιση χαρακτηρίζουν το τελικό αποτέλεσμα. Μια ακόμη προσπάθεια για να παρουσιαστεί η αθέατη και πολλές φορές άκρως ενοχλητική όψη των δυτικών κοινωνιών.

Data: <http://www.lff.org.uk/>

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ

Wang Bing (Κίνα, 1967). Σπούδασε φωτογραφία. Ασχολήθηκε με την τηλεόραση. Παρουσίασε το 9 ωρών ντοκιμαντέρ *Tiexi District: West of the Tracks* στα φεστιβάλ Ρότερνταμ, Βερολίνου, Τορόντο, Πουσιάν. Ανεξάρτητη παραγωγή, ψηφιακή κάμερα, αποτέλεσμα τετράχρονης παραμονής με τους εργάτες της επαρχίας Shenyang, στην Βορειοανατολική Κίνα. Η αποβιομηχάνιση, η ανεργία, οι αναστατώσεις στην οικογένεια και στον κοινωνικό ιστό, η ιδιωτική και η δημόσια ζωή της εργατικής τάξης: είναι τα κεντρικά σημεία.

"Προσπάθησα να αποδεχτώ τον τρόπο ζωής αυτών των ανθρώπων, το σύστημα αξιών, να σεβαστώ την αξιοπρέπεια τους. Για να έχω τη σχέση που ήθελα δεν έκανα κριτική σ' αυτούς τους ανθρώπους, ενώ τους κινηματογραφούσα: ήμουν ένας απ' αυτούς. Ήμουν με την κάμερα, αλλά η κάμερα δεν ήταν εμπόδιο ανάμεσα σε μένα και αυτούς. Ήμουν ένας απ' αυτούς, όμως ήμουν αυτός που κατέγραφε την αλήθεια, τον τρόπο που ζούσαν".

Data: περιοδικό *Cinemascope* Fall 2003/ issue 16.

Rithy Panh (Καμπότζη, 1964). 4 χρόνια σε στρατόπεδα αναμόρφωσης των Ερυθρών Χμέρ. Το 1979 δραπετεύει και πηγαίνει στο Παρίσι όπου και σπούδασε κινηματογράφο. Η οικογένειά του —οι αδελφές και οι γονείς του— δολοφονήθηκαν από το καθεστώς. Στην πρόσφατη ταινία του με τίτλο *S21: The Khmer Rouge Killing Machine* διερευνά μια από τις πιο αποτρόπαιες όψεις της τυραννίας των Ερυθρών Χμέρ στην Καμπότζη: 1.700.000 τα νεκρά θύματα του καθεστώτος (το 21% του πληθυσμού). "Δεν γεννήθηκα μέσα στο κόσμο του κινηματογράφου, ωστόσο έπρεπε να βρω έναν τρόπο για να αφηγηθώ αυτή την ιστορία". Δύο επιζώντες και μια ομάδα πρώην Ερυθρών Χμέρ επιστρέφουν σ' ένα στρατόπεδο τρόμου. Περιπλανιούνται μέσα στο χώρο, θυμούνται, προσπαθούν να κατανοήσουν το αποτρόπαιο πρόσωπο του ανθρώπου. "Η μνήμη είναι εύδραυστη, πρέπει να προσπαθείς να είσαι όσο το δυνατόν περισσότερο ακριβής", δηλώνει.

Data: <http://www.frif.com/new2003/s21.html>

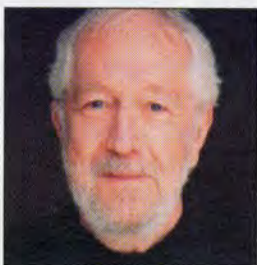
Wu Wenguang (Κίνα, 1956). Κατά τη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης εργάστηκε ως αγρότης. Σπούδασε λογοτεχνία και δούλεψε ως δημοσιογράφος στην τηλεόραση. Ξεκίνησε τη διαδρομή του ως σκηνοθέτης λίγο πριν τα αιματηρά επεισόδια στην Πλατεία Τιενανμέν. Ταινίες όπως *Bumming in Beijing - The Last Dreamers* (1991), *At Home in the Word* (1995) αποτελούν καταγραφές της χαμένης γενιάς της εξέγερσης. Ενώ το 1966, *My Time in the Red Guards* (1993) αποτελεί έναν μικρό απολογισμό του κινήματος των Ερυθροφρουρών μέσα από τις αφηγήσεις πέντε πρώην μελών (μεταξύ των οποίων και ο σκηνοθέτης Tian Zhuangzhuang). Θα ιδρύσει μαζί με την σύντροφο του Wen Hui την χορευτική ομάδα The Living Dance Studio. Το 1999 γυρίζει με ψηφιακό βίντεο το *Jiang Hu: on the Road* παρακολουθώντας την περιοδεία μιας χορευτικής ομάδας στην Κίνα. Αποτέλεσμα της συνεργασίας του με την Wen είναι και το *Dance with Farm Workers* (2002) με πρωταγωνιστές ερασιτέχνες χορευτές που αναζητούν μια καλύτερη τύχη μέσα σε μια Κίνα που αλλάζει.

Data: <http://www.sensesofcinema.com>

Allan King (Βανκούβερ, 1930). Ξεκίνησε την καριέρα του στις αρχές της δεκαετίας του 60 στο Λονδίνο. Η φιλμογραφία του είναι γεμάτη βραβεία, ενώ έπαινοι για το έργο του έχουν ειπωθεί από προσωπικότητες όπως ο Jean Renoir. *Warrendale* (1967), *A Married Couple* (1969), *Who's in Charge* (1983) είναι τα πιο γνωστά ντοκιμαντέρ του. Το *Dying at Grace* είναι ένα "actuality drama" με θέμα το θάνατο. Παρακολουθεί εκ του σύνεγγου τις τελευταίες στιγμές πέντε ανδρών και γυναικών, καταγραφεί τα αντιφατικά πολλές φορές τελευταία συναισθήματά τους. "Με λεπτότητα καταγραφεί την περίοδο αναμονής, το κενό που παραβλέπουν οι περισσότερες μυθοπλαστικές εκδοχές του θανάτου και η αντίληψη που έχει ο περισσότερος κόσμος γι' αυτόν, το κενό όταν οι άνθρωποι κάθονται και αναπνέουν με δυσκολία, όταν παίρνουν φάρμακα και μιλούν, όταν θέλουν να δέχονται επισκέψεις, ή δεν θέλουν, ή απλώς δεν έχουν κανένα να τους επισκεφθεί", αναφέρει μια κριτική.

Data: <http://www.allankingfilms.com>

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ (milo@helmug.gr)

Lost in Translation OST (Various)

Η ταινία εκτυλίσσεται στο καλογουαλισμένο, σχεδόν τεχνικό, Τόκιο, γυρισμένη κυρίως μέσα σε ένα ξενοδοχείο και ένα κλαμπ, αποπνέοντας μια αίσθηση αστικής αποξένωσης και «εμπορικοποίησης». Η Ιαπωνία παρουσιάζεται σαν ένα ωραίο μέρος για να είσαι μοναχικός και λίγο δυστυχισμένος, να χαζεύεις έξω από το παράθυρο και να έχεις μια γλυκιά ερωτική σχέση. Ακριβώς την ίδια αίσθηση σου δίνει και η μουσική της, σε βαθμό που να αναρωτιέσαι αν γράφτηκε η ταινία πάνω στη μουσική ή το αντίθετο.

Η Σοφία Κόπολα είναι γνωστή για τις καλές επιλογές της στη μουσική των ταινιών της (βλέπε *Air* στο *Virgin Suicides*). Οι *Air* επανέρχονται και εδώ, στο κομμάτι «Alone in Kyoto», μια σύνθεση που «επιπλέει» πάνω από όλο το άλμπουμ, και θα μπορούσε να είναι και πολλαπλάσια σε διάρκεια. Ο Sebastien Tellier με το «Fantino» θυμίζει Ένιο Μορικόνη. Η μικρή απογοήτευση του soundtrack είναι ο Kevin Shields (*My Bloody Valentine*), του οποίου η μουσική

(εκτός από τα «Sometimes» και «City Girls») σε αφήνει απαθή με τα σύντομα, ατμοσφαιρικά του θεματάκια. Εδώ ακριβώς μπαίνουν οι *Death in Vegas* με το «Girls», ένα συνεχώς εντεινόμενο beat με σκληρές ροκ κιθάρες, που το νιώθεις να

απλώνεται μέσα σου από τα πόδια μέχρι το κεφάλι. Το soundtrack έχει και πάρα πολλά χαρούμενα, αισιόδοξα και μελωδικά pop στοιχεία. Όπως οι γάλλοι *Phoenix* με το «Too Young», ή οι *Happy End* στο κομμάτι τους «Kaze Wo Atsumete», μια μοντέρνα ιαπωνική προσέγγιση της αμερικάνικης pop της δεκαετίας του 70. Οι «απολογητές» των *Tangerine Dream*, *Brian Reitzell* και *Roger Manning* δημιουργούν ονειρικά και μαγευτικά ηλεκτρονικά τοπία. Ακόμα και ο ίδιος ο Μπιλ Μάρρεϊ συνεισφέρει στο soundtrack, προσπαθώντας να τραγουδήσει (σε καράοκε) το «More Than This», των *Roxy Music*. Εντάξει, απέχει πολύ από τον *Bryan Ferry*, αλλά βγάζει χαμόγελο...

Είναι ένα καλά δομημένο soundtrack και από τα λίγα που μπορείς να τα ακούσεις όχι μόνο σαν μουσική υπόκρουση ταινίας, αλλά και σαν ένα αυτόνομο compilation cd. Ευχάριστο, μελωδικό, μελαγχολικό, με τα ξεσπάσματά του όμως, είναι η κατάλληλη μουσική για τις στιγμές που νιώθεις άσχημα με τον εαυτό σου. Και παράλληλα το ευχαριστιέσαι...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΥΠΤΗ

X- files από το Λευκό Οίκο, ακτιβισμός και βία στην Αμερική του Βιετνάμ, το αμερικάνικο όνειρο των παιδιών του Κάστρο, ένας διάσημος αρχιτέκτονας που έτρεχε να συναντήσει το φως, και μια οικογένεια με πολλά μυστικά. Πέντε αληθινές ιστορίες που δείχνουν πως η πιο ενδιαφέρουσα αναμέτρηση στα φετινά όσκαρ θα είναι γένους ντοκιμαντέρ.

Πάνω σε μια σχεδία

Το 1994, που η Σοβιετική Ένωση διαλυόταν και η Κούβα έμενε οικονομικά και ιδεολογικά «μετέωρη», ο Κάστρο άνοιξε τα «σύνορα» στους «ανεπιθύμητους» Κουβανούς και τους επέτρεψε να περάσουν απέναντι στη Φλόριδα με χειροποίητες σχεδίες. Πάνω από 50.000 επιχείρησαν το επικίνδυνο ταξίδι. Πολλοί πέθαναν στη θάλασσα, κάποιοι άλλοι βρέθηκαν κρατούμενοι στα προσφυγικά στρατόπεδα του Γκουαντανάμο, και κάποιοι άλλοι με τη βοήθεια μη κυβερνητικών οργανώσεων μπόρεσαν να εξασφαλίσουν μια στέγη στις Η.Π.Α. Το ντοκιμαντέρ *Balseros* (Cuban Rafters) των δημοσιογράφων Τσαρλς Μπος και Τζόσεφ Μ. Ντομένεχ καταγράφει την ιστορία επτά Κουβανών προσφύγων, από τις ώρες της μεγάλης εξόδου προς την ελευθερία έως και επτά χρόνια μετά, όταν πια έχουν έρθει αντιμέτωποι με τη σύνθετη πραγματικότητα της Αμερικής. Γυρισμένο για το ισπανικό κανάλι TV3, το *Balseros* ξεκίνησε ως ένα πεντάλεπτο ρεπορτάζ ειδήσεων για τα γεγονότα του '94, πριν οι Μπος και Ντομένεχ αποφασίσουν να ρίξουν το φως στα πρόσωπα της τραγωδίας. Το αποτέλεσμα είναι ένας γλυκόπικρος ύμνος πάνω στη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης αλλά κι ένα συγκινητικό σχόλιο για τις χαμένες ελπίδες όσων πίστεψαν πως ο παράδεισος δεν είναι μακριά. Τον κορμό της αφήγησης συνθέτουν δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, σπιντκά βίντεο και ηχητικές συνομιλίες των πρωταγωνιστών με τους συγγενείς τους, και προσωπικές συνεντεύξεις ενώ το εξαιρετικό μουσικό μέρος της ιστορίας ανήκει στη διάσημη Κουβανή συνθέτρια-τραγουδίστρια Λουκρέσια Πέρεζ.

Όλα για τον πατέρα μου

Ο Λούις Ι. Καν θεωρείται ένας από τους θρύλους της αρχιτεκτονικής στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα, μαζί με τους Φρανκ Λόιντ Ράιτ, Λε Κορμπιζιέ και Μίες Βαν Ντε Ροκ. Εβραίος μετανάστης από ένα νησί της Εσθονίας στη Φιλαδέλφεια, ασυμβίβαστος, ιδεαλιστής, εραστής της πνευματικότητας και του φυσικού φωτός στην αρχιτεκτονική, άφησε κληρονομιά στον πολιτισμό μια σειρά από μνημειώδη κτίρια - το Μουσείο Τέχνης Κίμπελ στο Fort Worth (Τέξας), το Κέντρο Βρετανικής Τέχνης του Γέιλ, η Εθνοσυνέλευση του Μπαγκλαντές (Ντάκα) κ.α. Σε αντίθεση με το έργο του, η προσωπική του ζωή ήταν ένα συνοθύλευμα μυστικών και χάους. Τριάντα χρόνια μετά το θάνατο του - χρεωκοπημένος και αγνώριστος - στις ανδρικές τουαλέτες του σταθμού Ρενν στη Νέα Υόρκη, ένα ντοκιμαντέρ έρχεται εξερευνήσει τη ζωή και το έργο του. Στο *My Architect*, ο σκηνοθέτης Ναθάνιελ Καν, νόθος γιος του καλλιτέχνη, προσπαθεί να κατανοήσει το διάσημο πατέρα του, ακολουθώντας για πέντε χρόνια τα ίχνη του: από τους υπόγειους διαδρόμους του σταθμού Ρενν στους δρόμους του Μπαγκλαντές και από τις ακτές της Νέας Αγγλίας στα άδυτα της Εβραϊκής συναγωγής στην Ιερουσαλήμ. Στην ταινία μιλούν ακόμα όσοι τον γνώριζαν: ταξιδιτζήδες της Φιλαδέλφια, πρώην ερωμένες, πελάτες, τα ετεροθαλή αδέρφια του σκηνοθέτη αλλά και μερικές από τις μεγαλύτερες μορφές της αρχιτεκτονικής, όπως ο Φρανκ Γκερί, ο Φίλιπ Τζόνσον, ο Ι.Μ. Πέι και άλλοι.

Πολίτης ΜακΝαμάρα

Τον έχουν απολέσει «αρχιτέκτονα του Βιετνάμ» και ακόμα χειρότερα «μηχανή της IBM με πόδια» για την άκαμπτη τεχνοκρατική σκέψη του που έσυρε την Αμερική σ' έναν παρανοϊκό πόλεμο. Μύθος η πραγματικότητα; Στην ταινία *The Fog of War* του γκουρού του ντοκιμαντέρ Έρολ Μόρις, ο πρώην Υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ρόμπερτ ΜακΝαμάρα λέει τη δική του ιστορία για τα μεγαλύτερα πολιτικά γεγονότα του εικοστού αιώνα στα οποία πρωταγωνίστησε, στο πλευρό δύο προέδρων: Κένεντι και Τζόνσον. Από το βομβαρδισμό 100000 Γαπωνέζων πολιτών στο Τόκιο, το 1945, στην παρολίγον πυρηνική καταστροφή κατά την πυρηνική κρίση της Κούβας έως τα ολέθρια αποτελέσματα του πολέμου στο Βιετνάμ, το ντοκιμαντέρ εξετά-

ζει την ψυχολογία και τη λογική αυτών που έπαιρναν τις αποφάσεις καθώς και το ιδεολογικό υπόβαθρο της милитарιστικής πολιτικής των ΗΠΑ, εγείροντας ηθικές αμφιβολίες για την ορθότητα των πράξεων τους. Ο σκηνοθέτης αποφάσισε να ασχοληθεί με το θέμα το 1995, όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο του ΜακΝαμάρα «In Retrospect». Στα επόμενα χρόνια θα μάζευε το υλικό του. 25 ώρες συνεντεύξεων με τον πρωταγωνιστή του (κινηματογραφημένες με την αυτοσχέδια κάμερα «Interrotron» του σκηνοθέτη), αρχαικό υλικό, επίκαιρα και για πρώτη φορά απόρρητες τηλεφωνικές συνομιλίες του ΜακΝαμάρα με τον Τζόνσον από το Οβάλ Γραφείο «δένονται» μοναδικά σε αυτό το μοναδικό δοκίμιο για την τέχνη του πολέμου, την λογική και την ανθρώπινη φύση. Το ντοκιμαντέρ ντύνει μουσικά ο Φίλιπ Γκλας, ο μοναδικός συνθέτης που, σύμφωνα με τον Μόρις, μπορεί να δημιουργήσει «υπαρξιακό τρόπο», σε μια ταινία που είναι γεμάτη υπαρξιακό τρόπο.

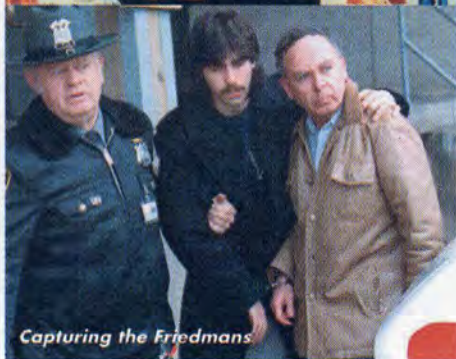
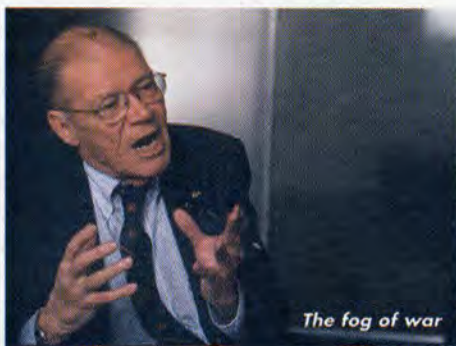
Τα παιδιά της επανάστασης

Τις δεκαετίες του '60 και του '70, η οργή τους για το Βιετνάμ και τον ρατσισμό στην Αμερική, τους οδήγησε στην απόφαση να κηρύξουν εσωτερικό πόλεμο στην κυβέρνηση των ΗΠΑ, βάζοντας βόμβες σε εμβληματικούς στόχους της χώρας. Την ιστορία των «Weather Underground», της ομάδας των νεαρών ριζοσπαστών που είχαν γίνει ο φόβος και ο τρόμος των ήσυχων αμερικανών στα χρόνια της αμφισβήτησης, επαναφέρει στο προσκήνιο το ομώνυμο ντοκιμαντέρ των Σαμ Γκρην και Μπιλ Σίγκελ. Η ηγέτης της οργάνωσης Μπέρναντιν Ντορν αλλά και άλλα μέλη της μιλούν δημοσίως μετά από χρόνια για το ιδεαλιστικό πάθος που τους έκανε να φέρουν τον πόλεμο μέσα στο σπίτι τους, την μυστική ζωή τους αλλά και για την πορεία που τους έστειλε στη most wanted λίστα του FBI. Συνδυάζοντας εκτεταμένο αρχαικό υλικό, φωτογραφίες, φιλμ της εποχής, έγγραφα του FBI και σημερινές συνεντεύξεις, το ντοκιμαντέρ στέκεται στα σημεία σταθμούς της δράσης των WUO: τις μάχες με τους αστυνομικούς στους δρόμους του Σικάγο, το βομβαρδισμό του Καπιτώλιου έως την πετυχημένη φυγάδευση του Τίμοθι Λίρι από τη φυλακή. Παράλληλα εξετάζεται η δράση τους στο πλαίσιο και άλλων κοινωνικών κινημάτων όπως οι «Μαύροι Πάνθηρες» και οι «Σπουδαστές για μια Δημοκρατική Κοινωνία» (SDS), μέλη των οποίων μιλούν στην κάμερα.

Οικογένεια Φρίντμαν

Την Ημέρα των Ευχαριστιών, το 1987, μια τυπική μεσοαστική οικογένεια του Λονγκ Άιλαντ διαλύεται για πάντα. Η αστυνομία εισβάλλει στο σπίτι των Φρίντμαν, συλλαμβάνοντας τον αξιοσέβαστο καθηγητή φυσικής Άρνολντ Φρίντμαν και τον μικρότερο γιο Τζέσι, με την κατηγορία της κατ' εξακολούθησιν σεξουαλικής κακοποίησης ανηλίκων αγοριών και κατοχής πορνογραφικού υλικού. Οι δύο άνδρες κρίνονται ένοχοι και

καταδικάζονται (ο Άρνολντ αυτοκτονεί στο κελί του ενώ ο Τζέσι αποφυλακίζεται 14 χρόνια μετά). Το μυθοπλαστικό ντοκιμαντέρ *Capturing the Friedman* (Μεγάλο Βραβείο Κριτικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ του Sundance 2003) του σκηνοθέτη Άντριου Τζαρέκι (συνιδρυτής του δημοφιούς ιντερνετικού site Moviefone) ξετυλίγει το κουβάρι μιας γεμάτης σύγχισις και αντιφάσεις δικαστικής έρευνας, εγείροντας ερωτηματικά για την ίδια τη φύση της αλήθειας και την ικανότητα του νομικού συστήματος των ΗΠΑ. Συνεντεύξεις του Τζέσι και του αδελφού του Ντέιβιντ, της μητέρας τους Ελέιν, σπιντκά ταινίες των Φρίντμαν αλλά και βίντεο που τραβούσε ο Ντέιβιντ σε όλη τη διάρκεια των ανακρίσεων στοιχειώνουν την ταινία, η οποία απέσπασε διθυραμβικές κριτικές όπου κι αν προβλήθηκε. Ενδιαφέρον είναι πως ο Τζαρέκι ανακάλυψε το θέμα του από σύμπτωση, όταν πριν από κάποια χρόνια ξεκινούσε να κάνει ένα ντοκιμαντέρ για τους κλόουν των παιδικών πάρτι. Πηγαίνοντας να συναντήσει τον κορυφαίο κλόουν του είδους στη Νέα Υόρκη, είχε μπροστά του τον Ντέιβιντ Φρίντμαν. Ήταν θέμα χρόνου να μάθει την ιστορία του.

Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη

Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη

Bom, Yeoreum, Gaeul, Gyeowool, Geurigo Bom

Σκηνοθεσία: Σενάριο: Κιμ Κι-Ντουκ. **Φωτογραφία:** Μπεκ-Ντον-Χουν. **Ηθοποιοί:** Ο-Γιουνγκ-σου, Κιμ-Κι-Μτουκ, Κιμ-Γιουνγκ-Μιν, Κιμ Γιονγκ-Χο. **Διάρκεια:** 103'

Η τελευταία δημιουργία του Κιμ-Κι-Ντουκ που ένα μεγάλο μέρος του κοινού είχε την ευκαιρία να απολαύσει στο 44ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης μπορεί να φέρει έναν τίτλο που οριοθετεί αυστηρά το χρόνο. Κι όμως πραγματεύεται μια ιστορία που θα μπορούσε να διαδραματιστεί σε οποιαδήποτε εποχή: Σε ένα μικρό ναό στο κέντρο μιας λίμνης ζει ένας γέρος μοναχός μαζί με το νεαρό μαθητή του που επέλεξαν αυτού του είδους τον αναχωρητισμό για να αφοσιωθούν σε μια ζωή περισσότερο γαλήνια και «πνευματική», απαλλαγμένη από πάθη και πειρασμούς. Η ανθρωπίνη φύση βέβαια εμπεριέχει αναρίθμητα πάθη και ακόμη και στο γαλήνιο περιβάλλον караδοκούν πειρασμοί έτοιμοι να τη δελεάσουν: Όταν μετά από χρόνια, μια νεαρή γυναίκα και η μητέρα της θα ζητήσουν καταφύγιο, ο νέος θα πρωτογνωρίσει το αίσθημα του σαρκικού πόθου, που θα τον οδηγήσει κατά κάποιον τρόπο και στο έγκλημα. Κατ' ακολουθίαν με το σχήμα 'Υβρις- Νέμεσις- Κάθαρσις που μας διδάξαν οι αρχαιοελληνικές τραγωδίες παρακολουθούμε το νέο στην πορεία του προς την ηθική και συναισθηματική του εξιλέωση.

Η ταινία αποκρυσταλλώνει με ιδανικό τρόπο θεμελιώδη στοιχεία της κουλτούρας της Άπω Ανατολής: Την άρρηκτη σχέση ανθρώπου και φυσικού περιβάλλοντος, την επιρροή των τεσσάρων στοιχείων της Φύσης στην καθημερινότητα των ανθρώπων όπως και ψήγματα της ιδιαίτερης ιδιοσυγκρασίας του λαού. Ακόμη και ο μακροσκελής τίτλος της υποδηλώνει την επαναληπτικότητα των εποχών και παραπέμπει στον κύκλο, σχήμα-σύμβολο της ισορροπίας και της πορείας της ζωής. Κι αποτελεί ενδεικτικό παράδειγμα της ανοδικής πορείας της κινηματογραφικής παραγωγής της Άπω Ανατολής και του πόσο πόσο προχωρημένη είναι αυτή σε θέματα αισθητικής της εικόνας.

Γκέλυ Μαδεμλί

Μακριά απ' τα μάτια του κόσμου

Les Egares

Σκηνοθεσία: Αντρέ Τεσινέ. **Σενάριο:** Αντρέ Τεσινέ, Ζιλ Περό, Ζιλ Τοράν. **Φωτογραφία:** Ανιές Γκοντάρ. **Ηθοποιοί:** Εμανουέλ Μπεάρ, Γκασπάρ Ουλιέλ, Ζαν Φορνέρο. **Διάρκεια:** 95'

Μ στις δυναμικές μιας απρόοπτης συνάντησης, ανάμεσα σε μια νεαρή μητέρα και ένα γοητευτικό νεαρό, με φόντο τις αναταραχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εστιάζει η νέα ταινία του βετεράνου Γάλλου σκηνοθέτη Αντρέ Τεσινέ. Πανικός και χάος επικρατεί τον Ιούνιο του 1940 λίγο πριν την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στο Παρίσι. Μια νεαρή χήρα η Odile προσπαθεί να διαφύγει προς τον νότο με τα παιδιά της, τον 13χρονο γιο της Philippe και την μικρή της κόρης Cathy. Σ' ένα από τα μικρά αλλά πάντα επικίνδυνα επεισόδια του πολέμου, η Odile θα συναντηθεί μ' ένα παράξενο νεαρό, τον Γιανν. Είναι 17 χρόνων και περιφέρεται μέσα στο δάσος λεηλατώντας πτώματα. Ενωμένοι από τις αντιξοότητες και τις δυσκολίες του πολέμου, ο Γιανν, η Odile και τα παιδιά της θα βρεθούν αντιμέτωποι με καταστάσεις πρωτόγνωρες και ιδιαίτερες. Ζώντας μια παράδοση κατάσταση -σ' ένα απομονωμένο καταφύγιο με την φρίκη του πολέμου γύρω τους- ο Γιανν και η Odile κυριαρχούνται τόσο από το ένστικτο της επιβίωσης όσο και από τις αναταραχές που φέρνει ο ερωτικός πόθος. Βασισμένη στο δημοφιλές μυθιστόρημα του Gilles Perreault, η ταινία οργανώνει την αφήγηση της σε δύο εν πολλοίς κλειστούς κύκλους. Ο πρώτος είναι ο κόσμος του πολέμου, μια κόλαση στην οποία η φρίκη, το χάος και ο τρόμος διαποτίζει την ύπαρξη των ανθρώπων. Και από την άλλη υπάρχει το καταφύγιο της εξοχής, το σπίτι όπου εγκαθίσταται οι φυγάδες, ένας παράδεισος ο οποίος επιβάλλει μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα, ιδιαίτερα στην Odile. Είναι η σχέση ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο αντιθετικούς κόσμους που διαταράσσει τις ισορροπίες και τις βεβαιότητες της νεαρής γυναίκας, που προκαλεί αναταραχές και δυέλλες στην ψυχή της. Κατά μια έννοια η ταινία αυτή είναι η αντίστροφη εκδοχή των ταινιών ενπλικίωσης, όπως ήταν το *Αγριοκαλαμιές* (*Les roseaux sauvages*, 1994) του σκηνοθέτη, αφού εδώ καταγράφεται η φυγή της ηρωίδας από τις υποχρεώσεις και τους τρόμους της ενήλικης ζωής προς το ειδυλλιακό σχεδόν παραδεισένιο καταφύγιο της εφηβείας.

Η ταινία προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Κανών 2003.

Δημήτρης Μπάμπας

Οι διακοπές του κ. Ιλό

Les vacances de Mr. Hulot

Σκηνοθεσία: Ζακ Τατί. **Σενάριο:** Ζακ Τατί, Ανρί Μαρκέ. **Φωτογραφία:** Ζακ Μερκαντόν, Ζαν Μουσέλ. **Ηθοποιοί:** Ζακ Τατί, Ναταλί Πασκό, Μισέλ Ρολά. **Διάρκεια:** 114'

«Το κοινό έχει την τάση να αντιμετωπίζει τις ιστορίες μου σαν να έχουν πάντα μια ρεαλιστική βάση. Για μένα αυτός είναι και ο σωστός τρόπος ανάγνωσης ενός φιλμ. Εγώ πάλι χρησιμοποιώ τον κινηματογράφο ως εργαλείο για να εικονογραφώ τις μεταφορές που είναι σημαντικές για τη ζωή μου»

Κιμ Κι-Ντουκ, σκηνοθέτης

Είναι καλοκαίρι, οι πόλεις αδειάζουν και οι κάτοικοι τους μετακομίζουν όλοι στις παralίες. Τραίνα, αυτοκίνητα, λεωφορεία, είναι τα μέσα μεταφοράς της υστερίας των διακοπών. Μέσα σ' αυτή την συνεχή και αδιάκοπη ροή, ένα πρόσωπο ξεχωρίζει: ο κύριος Ιλό καταφθάνει ασθμαίνοντας με το παλιό αυτοκίνητο, ένα κονβερτίμπλ λίγο πριν την απόσυρση, σ' ένα παραθαλάσσιο θέρετρο. Γρήγορα θα εγκατασταθεί στο μικρό ξενοδοχείο και θα ενταχθεί στην ομάδα των παραθεριστών. Η παρουσία του καθ' όλη την διάρκεια των διακοπών δεν θα περάσει απαρατήρητη...

Η αφήγηση της ταινίας αποτελείται από μια σειρά επεισοδίων -στιγμιότυπων της ζωής κατά την

διάρκεια των διακοπών. Σ' αυτά ο κύριος Ιλό κατέχει μια κομβική αλλά όχι κεντρική θέση, αφού ο σκηνοθέτης εστιάζει εκτός της κωμικής του περσόνας και στον περίγυρό του. Έτσι το κωμικό της ταινίας προκύπτει καταρχάς από τους τύπους- χαρακτήρες και τα συμβάντα των διακοπών τους: Οι δύο σερβιτόροι, ο πολυάσχολος επιχειρηματίας, τα άτακτα παιδιά, το ζευγάρι των ηλικιωμένων. Και φυσικά από την κίνηση μέσα στον χώρο του κυρίου Ιλό, την δράση του, την σχέση με τα πρόσωπα και τα αντικείμενα. Είναι ένα πρόσωπο που εξίσου επιβάλλει το κωμικό (όπως στην σκηνή με το άλογο) αλλά και το προκαλεί (η σκηνή με τους χαρτοπαίκτες). Στην σχέση του με τα αντικείμενα γίνονται φανερές οι επιρροές του από το βωβό κινηματογράφο (Keaton, Chaplin) αλλά και το ιδιαίτερο στυλ του που χαρακτηρίζεται από λεπτότητα και ευγένεια: η σκηνή κατά την διάρκεια της οποίας, περιμένοντας την αγαπημένη του, αλλάζει την διακόσμηση του σαλονιού είναι δηλωτική των προηγούμενων.

Άξια σχολιασμού είναι και η χρήση του ήχου σ' αυτή τη μάλλον βουβή ταινία: Το ραδιόφωνο, η μουσική από τους δίσκους, ο ήχος από το μπαλάκι του πινγκ-πονγκ επέχει θέση ενός χαρακτήρα που επιδρά καθοριστικά στην δράση και στο κωμικό.

Όμως πίσω απ' όλα τα κωμικά επεισόδια υπάρχει ένας τόνος μελαγχολίας και η σκηνή του τέλους, όταν ο Ιλό αντιμετωπίζεται με απρέσκεια από τους παραθεριστές, είναι η κορύφωση. Μετά την ταινία αυτή ο Ζακ Τατί εγκαταλείπει το κλίμα αθωότητας που χαρακτηρίζει τόσο αυτή την ταινία όσο και την προηγούμενη *Μέρα Γιορτής* (*Jour de fete*) και επιστρέφει όπως και οι ήρωες του στο καταθλιπτικό αστικό τοπίο.

Δημήτρης Μπάμπας

Μακριά απ' τα μάτια του κόσμου

«Όταν η Odile συναντά τον Γιανν γίνεται ξένοιαστη και ανέμελη σαν παιδί, ενώ τα παιδιά της ξαφνικά αντιλαμβάνονται ότι έχουν μεγαλώσει πολύ γρήγορα» **Εμανουέλ Μπεάρ, ηθοποιός**

«Οι Ταλιμπάν έφυγαν, μα είναι ακόμα εδώ. Το ιδεολογικό σύστημα αυτών των εξτρεμιστών τηρείται ακόμα από πολλούς άντρες στο Αφγανιστάν. Είναι στην κουλτούρα, την παράδοσή τους. Το πιστεύουν. Το πιο επικίνδυνο όμως παρατηρείται στην πλευρά των γυναικών, που συνεχίζουν να θεωρούν τους Ταλιμπάν ως απειλή και φοβούνται πιθανή επιστροφή τους.»

Στις πέντε το απόγευμα Panj e asr

Σκηνοθεσία: Σαμίρα Μαχμαλμπάφ. Σενάριο: Σαμίρα Μαχμαλμπάφ, Μοσέν Μαχμαλμπάφ. Φωτογραφία: Εμπραχίμ Γκαφορί. Ηθοποιοί: Αγκελέ Ρεζαΐ, Αμπντολγκανί Γιουσεφραζί, Ραζί Μοχεμπί, Μαρζιγιέ Αμρί. Διάρκεια: 106'

Στη μετά-Ταλιμπάν εποχή στο Αφγανιστάν, τα κορίτσια είναι ξανά ελεύθερα να πάνε στο σχολείο. Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας της Νοκρέ της επιτρέπει μόνο την παρακολούθηση μαθημάτων σε θρησκευτικό σχολείο, όπου διδάσκεται το Κοράνι. Εκείνη προσποιείται ότι υπακούει στις επιταγές του πατέρα της, τελικά όμως πάει στο κανονικό σχολείο. Εκεί, σε ένα μάθημα πολιτικής επιστήμης, εκφράζει την φιλοδοξία να αναλάβει την προεδρία της χώρας της, έχοντας ως πρότυπο την τέως πρόεδρο του Πακιστάν, Μπεναζίρ Μπούτο.

Απρόσμενα ώριμη για την ηλικία της, η 23χρονη κόρη του Μοχσέν Μαχμαλμπάφ, Σαμίρα, επισκέπτεται το Αφγανιστάν για να αρθρώσει λόγο γνήσια πολιτικό. Την ίδια στιγμή όμως αποφεύγει τη στείρα καταγγελία και το διδακτισμό, που θα μετέτρεπαν την ταινία της σε ένα ανούσιο μανιφέστο. Σκοπός της είναι η καταγραφή της αλήθειας, και πρέπει να της αναγνωριστεί ότι τον επιτυγχάνει. Ο ρεαλισμός της, σκληρός και ποιητικός ταυτόχρονα, εικονογραφεί την ακροβασία μιας χώρας ανάμεσα στα δεσμά του παρελθόντος και τις υποσχέσεις μιας νέας εποχής. Η ταινία γυρίστηκε το φθινόπωρο του 2002, σε ένα Αφγανιστάν όπου οι Ταλιμπάν αποτελούν οριστικά παρελθόν. Ή μήπως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι;

Κωνσταντίνος Σαμαράς

Samira Makhmalbaf

Συζήτηση μεταξύ ενός Ποιητή κι ενός Κοριτσιού

Σε ηλικία 7 ετών είχε την πρώτη της επαφή με τον κινηματογράφο, καθώς εμφανίστηκε στον *Ποδηλάτη* του πατέρα της Μοχσέν Μαχμαλμπάφ. Γύρισε την πρώτη της ταινία (*Το Μήλο*) στην τρυφερή ηλικία των 17, ενώ μόλις με τη δεύτερη (*Μαυροπίνακες*) κέρδισε το Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στις Κάννες! Την ίδια ακριβώς διάκριση απέσπασε εξάλλου και για την τελευταία της ταινία με τίτλο *Στις πέντε το απόγευμα*.

Η 23χρονη Ιρανή σκηνοθέτις επισκέπτεται το Αφγανιστάν και είναι εύλογη η απορία σχετικά με το πόσο οικείο της ήταν το περιβάλλον.

«Η προκαταρκτική μου παιδεία για το Αφγανιστάν ανάγεται στην παιδική μου ηλικία, όταν ήμουν 7 χρονών και συμμετείχα στον *Ποδηλάτη*. Εκεί γνώρισα τους Αφγανούς μετανάστες που βρίσκονταν στο σεν των γυρισμάτων. Τότε ταξίδεψα στο Πακιστάν και στα σύνορα με το Αφγανιστάν. Οι αναμνήσεις που είχα από αυτήν την εμπειρία ήταν βέβαια πολύ θολές, μου είχε αναπτυχθεί όμως από τότε ένα αίσθημα συμπάθειας.

Η δεύτερη φάση της γνώσης μου για το Αφγανιστάν βρίσκεται πριν από τις 11/9, όταν πέρασα ένα μήνα περίπου στα σύνορα μεταξύ Ιράν και Αφγανιστάν φωτογραφίζοντας Αφγανές. Τότε συνειδητοποίησα την επιβλητική σκιά που έριχναν πάνω τους οι άντρες, την κυρίαρχη αρσενική κουλτούρα, αλλά και την οικονομική ανέχεια και την έλλειψη στέγης. Δεν περιορίστηκα όμως στο να τραβάω φωτογραφίες. Μαζί με τον πατέρα μου (που γύριζε το *Κανταχάρ*) κρύψαμε γυναίκες και παιδιά που πέθαιναν από την πείνα, δανειστήκαμε βαν και μικρά λεωφορεία από τη συνοριοφυλακή και τους μεταφέραμε σε νοσοκομεία, όπου γλίτωσαν από σίγουρο θάνατο. Σε εκείνο το σημείο ένιωσα ότι η φήμη που είχα αποτελούσε και μια πρόσθετη ευθύνη, που σχετιζόταν με την επιβίωση αυτών των ανθρώπων.

Η τρίτη φάση βρίσκεται μετά τις 11/9. Τα ΜΜΕ βομβάρδισαν κι εμένα. Δεν άντεχα να μείνω άπραγη, οπότε ταξίδεψα μέσα στο Αφγανιστάν. Το αποτέλεσμα ήταν μια ταινία μικρού μήκους με τίτλο *God, Construction and Destruction*. Από τότε ταξίδεψα άλλες τρεις φορές στο Αφγανιστάν. Έχω συναντήσει αρκετά προβλήματα, ένα από τα οποία ήταν η αποτυχημένη απόπειρα απαγωγής της μικρής μου αδελφής, Χάνα.»

Άλλο ένα πρόβλημα ήταν πιθανότατα και οι αντιδράσεις του, αδαούς και φοβισμένου επί το πλείστον, λαού του Αφγανιστάν.

«Η ταινία μου γυρίστηκε με άστεγους ανθρώπους που ζούσαν στα πεζοδρόμια και τα ερείπια. Αρχικά η κάμερα τους φόβιζε. Νόμιζαν άλλωστε ότι το μοναδικό είδος κινηματογράφου που υπήρχε είναι τα μουζικαλ της Ινδίας. Όταν ζητούσα από κοπέλες να παίξουν στην ταινία μου, αυτές κοκκίνιζαν κι έφευγαν τρέχοντας. Αργότερα έμαθα ότι στο Αφγανιστάν η λέξη 'παίζω' σημαίνει 'χορεύω' κι αυτό αντιτίθεται στις παραδόσεις τους. Τελικά κατάφερα να πείσω τον κόσμο να εμφανιστούν μπροστά από την κάμερα εξαιτίας της επιμονής μου και του γεγονότος ότι έμεινα μαζί τους για κάποιο χρονικό διάστημα. Εξάλλου, το να εμφανιστούν μπροστά από την κάμερα σήμαινε απασχόληση γι αυτούς.»

Κλείνοντας, η Σαμίρα Μαχμαλμπάφ εξηγεί το ρόλο του ποιήματος του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα στην ταινία.

«Πριν από το τελικό μοντάζ είχα χρησιμοποιήσει ακόμη περισσότερο από το ποίημα στην ταινία, αλλά το είχα χειριστεί εγώ, κι έτσι δεν ήταν ποίημα του Λόρκα τώρα πια. Σύμφωνα με τον Πάμπλο Νερούδα κανένα ποίημα δεν έχει ποιητή. Κάθε αναγνώστης ενός ποιήματος είναι ο ποιητής του τη συγκεκριμένη στιγμή. Σχετικά με το πώς το ποίημα σχετίζεται με το φιλμ, προτείνω να παρακολουθήσετε τη συζήτηση μεταξύ του ποιητή και της κοπέλας. Η αλήθεια είναι ότι είχα σκεφτεί μέχρι και να ονομάσω την ταινία *Συζήτηση Μεταξύ Ενός Ποιητή κι Ενός Κοριτσιού*. Υπάρχει ένα σημείο στην ταινία όπου ο ποιητής λέει 'όταν κάποιος φοβάται να εμφανιστεί και να βγάλει λόγο μπροστά σε πολύ κόσμο αλλά είναι υποχρεωμένος να το κάνει, όπως όλοι οι πρόεδροι, πιθανότατα αρχίζει την προπόνηση διαβάζοντας ποιήματα σε αγελάδες, οπότε θα έχει το θάρρος να πει ηλίθια πράγματα χωρίς να φοβάται το κοινό του.' Την ίδια στιγμή, ο ρυθμός του ποιήματος είναι ιδιαίτερα μυστηριώδης για μένα. Τον προτιμώ από τη συνήθη πρόζα μιας πολιτικής, λογοτεχνικής ή φιλοσοφικής ερμηνείας.

Εμπέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

ΧΟΡΗΓΟΣ

Μοσχοφίλερο Μπουτάρη και Αγιωργίτικο Μπουτάρη

Για σινεφίλ και όχι μόνο.

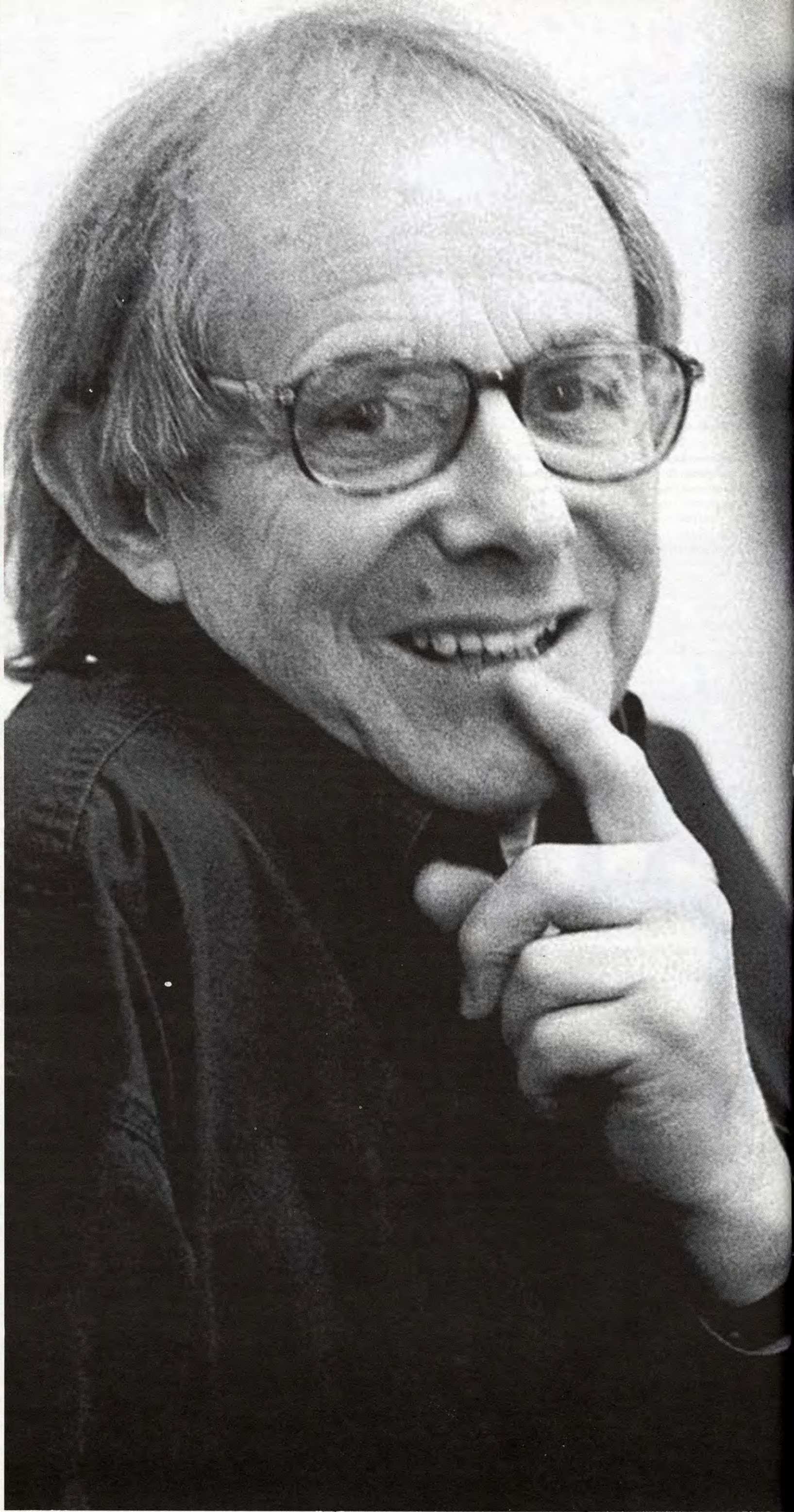
BOUTARI
ΠΕΜΠΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
www.boutari.gr

44ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ARROW/GRAPIS

το πρόσωπό του μήνα

POINT OF VIEW

Σταθερός στην ποιότητά του ο Κέν Λόουτς έφτιαξε μια ακόμη ενδιαφέρουσα ταινία (*A Fond Kiss*) η οποία αντικατοπτρίζει κοινωνικο-πολιτικά προβλήματα μέσα από μια δυνατή ιστορία αγάπης. Η σχέση ανάμεσα στην καθολική δασκάλα και τον πακιστανό δι' συναντά δυσκολίες που προέρχονται κυρίως από τις διαφορετικές θρησκευτικές τους ταυτότητες. Λύσεις βρίσκονται στην ταινία, αλλά εκτός της αίθουσας χρειάζεται να βρούμε τις δικές μας λύσεις. Είμαστε σε θέση να ζούμε το παρόν είτε μας ευχαριστεί είτε όχι; Φτιάχνουμε πράγματα για να τα ζήσουμε στο μέλλον; Όταν αγαπάμε μπορούμε ν' αποδείξουμε τη διαχρονικότητα των συναισθημάτων μας; Η πιο πρόσφατη ταινία του Βρετανού σκηνοθέτη, βασισμένη σε σενάριο του Πολ Λάβερτι (μισός Ιρλανδός, μισός Σκωτσέζος που ζει στη Μαδρίτη) συμμετείχε στο διαγωνιστικό τμήμα της 54ης Berlinale και ξεχώρισε μεταξύ άλλων για τη φρεσκάδα, την τρυφερότητα και την απλότητα της.

Ken Loach

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίτης

Ακολουθούν συνεντεύξεις που έγιναν με τον Κέν Λόουτς και τον Πολ Λάβερτι τη τελευταία μέρα του Φεστιβάλ στους χώρους της Ακαδημίας Κινηματογράφου του Βερολίνου.

Σας ενδιαφέρει να φτιάχνετε ιστορίες προσωπικές που όμως έχουν πολιτικές προεκτάσεις;

Δεν διαχωρίσαμε το προσωπικό με το πολιτικό σε αυτό το βαθμό. Νομίζω ότι, μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου και μετά τις επιθέσεις στο Αφγανιστάν, από τον πολύ κόσμο στη Βρετανία δαιμονοποιήθηκαν οι μουσουλμάνοι και χαρακτηρίστηκαν ως φονταμενταλιστές ή τρομοκράτες. Το γεγονός είχε αντίκτυπο και στις κοινότητες των μουσουλμάνων οι οποίοι αισθάνθηκαν τρωτοί, απειλούμενοι και υποψήφιοι να χαρακτηριστούν τρομοκράτες. Νιώσαμε την ανάγκη να δώσουμε ανθρώπινο πρόσωπο σε αυτές τις οικογένειες, επειδή όπως λέγεται από τη Ρασίν στην ταινία, είναι τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους όσο αντίστοιχα μπορεί να είναι και οι χριστιανοί. Θέλαμε να δείξουμε την περιπλοκότητα και τις εντάσεις που υπάρχουν σε μια τέτοια οικογένεια και τις συγκρούσεις που προκαλούνται. Ο Πολ Λάβερτι είχε την ιδέα για μια σχέση ανάμεσα σε ένα 25χρονο αγόρι και μια καθολική δασκάλα. Αυτή την ιστορία προσπαθήσαμε να αναπτύξουμε.

Βλέπετε να υπάρχει μια κοινή δογματική αντιμετώπιση του πιστού τόσο από την μουσουλμανική όσο και από την καθολική θρησκεία;

Η μουσουλμανική θρησκεία ασκούσε από πάντα ένα σκληρό έλεγχο στις κοινότητες των μεταναστών, όπως και η εκκλησία της Βρετανίας ασκεί αυστηρό έλεγχο στους πιστούς. Ο επικεφαλής του κράτους είναι και ο επικεφαλής της εκκλησίας. Επίσης η καθολική εκκλησία είναι πολύ σκληρή όπως λειτουργεί μέσα από τα σχολεία που της ανήκουν. Όταν ο ιερέας λέει πως αυτός είναι ο νόμος της χώρας αυτό είναι αλήθεια. Και το έντυπο που κρατάει είναι ένα πραγματικό έντυπο, ενώ τα

αποσπάσματα που χρησιμοποιεί είναι επίσης πραγματικά, μπορούν να καθορίσουν αν ένας δάσκαλος μπορεί να διδάσκει ή όχι.

Θα λέγαμε πως σε κάποιο βαθμό οι πολίτες δεν είναι ελεύθεροι να διαλέξουν το ταίρι τους;

Ο κόσμος το ξεπερνάει και λαμβάνει τα μέτρα του, όπως συμβαίνει με τα δύο παιδιά στην ταινία. Απλά είναι πολύ σύνθετα τα επακόλουθα.

Ενα ερώτημα που τίθεται στην ταινία έχει σχέση με την υπόσταση της οικογένειας. Κατά κάποιο τρόπο για να φτιάξεις οικογένεια πρέπει να έρθεις σε σύγκρουση με την οικογένεια από την οποία προέρχεσαι.

Ο καθένας κουβαλάει την οικογένειά του στην πλάτη του. Ένα από τα πράγματα που μας ενδιέφεραν ήταν το γεγονός πως η εμφάνιση των οικογενειών δείχνει επιφανειακά πολύ διαφορετική από ότι είναι στην ουσία. Προσωπικά στην οικογένειά μου δεν θα είχα πρόβλημα να παντρευτώ κάποιον από μια διαφορετική θρησκεία. Αλλά ουσιαστικά οι λογομαχίες γίνονται ανάμεσα στα παιδιά που αποχωρίζονται τους γονείς τους και αυτό είναι το ίδιο στην κάθε οικογένεια. Επίσης υπάρχει ο ένας γονιός που είναι συνεργάσιμος και ο άλλος που δεν είναι. Ο ένας είναι πιο τρομαχτικός και ο άλλος πιο στοργικός. Αυτό επαναλαμβάνεται στην κάθε οικογένεια, ασχέτως αν είναι μουσουλμανική, χριστιανική, άθρη ή οτιδήποτε άλλο. Έτσι υπάρχει ένας κοινός παρονομαστής.

Η αγάπη δηλαδή μπορεί να...

Μπορεί να κυριαρχήσει. Πρόκειται για μια σχέση τα πράγματα είναι πιο σύνθετα στη ζωή, έτσι δεν είναι; Από την μία η Ρασίν ρωτάει τον Κάσιμ για το προξενικό που του έχουν ετοιμάσει από την οικογένειά του, αν την αγαπάει, κι

εκείνος απαντά πως είναι κάτι περισσότερο από αυτό, είναι ολόκληρη η παράδοση και το πώς θα επιβιώσει αυτός ο πολιτισμός. Αυτό ενισχύεται μέσα από γάμους. Η σχέση είναι πολύ δυνατή αλλά ποιος γνωρίζει πόσο θα διαρκέσει, αφού οι άνθρωποι αλλάζουν. Επίσης πρόκειται για μια διαφορετική αντίληψη σχέσης: η μία είναι σχέση δυναστική για να προστατευτεί η κουλτούρα, η οικογενειακή επιχείρηση κ.ά., και η άλλη είναι μια σχέση η οποία βασίζεται απλά στις αντιδράσεις δύο ανθρώπων.

Είναι χαρακτηριστική η απάντηση της Ρασίν στην αδελφή του Κάσιμ στο ερώτημα για το αν τον αγαπάει και αν θα τον αγαπάει για όλη της τη ζωή, η Ρασίν αυθόρμητα και ειλικρινά απαντάει: «δεν ξέρω».

Πρόκειται για τη σύγκρουση ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς τρόπους αντίληψης της πράξης του γάμου, για δύο διαφορετικά είδη σχέσεων ζωής.

Επίσης βλέπουμε στο *A Fond Kiss* τη σημασία της υποκρισίας και το πως, πολύ συχνά, οι σχέσεις είναι βασισμένες στα ψέματα.

Για έναν νέο Πακιστανό επιτρέπεται να έχει

μια λευκή φιλενάδα με την προϋπόθεση πως η σχέση τους δεν θα έχει μεγάλη διάρκεια. Εδώ υπάρχει μεγάλο κομμάτι υποκρισίας. Σημασία στη σχέση ανάμεσα στην Ρασίν και τον Κάσιμ έχει το ότι τα βρίσκουν εύκολα ο ένας με τον άλλο και υπάρχει εμπιστοσύνη μεταξύ τους. Όταν πηγαίνουν διακοπές κι έχουν μια πολύ δυνατή σωματική επαφή, εκείνη του παραδίδεται. Το επόμενο πρωινό ο Κάσιμ της λέει μερικές αλήθειες και τότε εκείνη νιώθει προδομένη.

Μπορούμε να πούμε πως η γυναίκα είναι πιο δυνατή από τον άντρα;

Δεν γνωρίζω, ποιος να ξέρει; Δεν μπορούμε να γενικεύσουμε.

Το γεγονός ότι οι γυναίκες φέρνουν τη ζωή, δεν έχει σημασία;

Όχι, μερικές γυναίκες είναι δυνατές, μερικές είναι αδύναμες. Οι περισσότερες είναι ένας συνδυασμός δύναμης και αδυναμίας, όπως και οι άντρες.

Είναι κάτι που σας φοβίζει σε αυτή την ταινία, σε σχέση με τους χαρακτήρες για παράδειγμα;

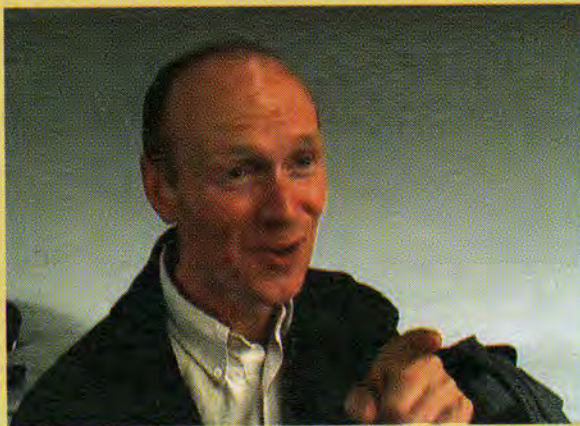
Πρέπει να φοβάσαι για όλους τους χαρακτήρες με κάποιο τρόπο και να ελπίζεις ταυτόχρονα.

Πόσο σημαντικό είναι για σας το σενάριο;

Το σενάριο είναι ουσιαστικό, είναι ο πυρήνας. Αν θυμάμαι καλά κάναμε πέντε ταινίες με τον Πολ και είναι ένας εξαιρετικός συγγραφέας. Βρήκαμε ένα τρόπο και μπαίνουμε μέσα στην πλοκή της ιστορίας όσο γίνεται περισσότερο. Ο Πολ γράφει τις ιστορίες εγώ όχι, απλά συζητάμε συχνά. Εγώ κάνω τα γυρίσματα, αλλά η επαφή μας είναι διαρκής. Είναι παρών συχνά στην ώρα των γυρισμάτων, μερικές φορές έρχεται και στο μοντάζ. Στις καλύτερες συνεργασίες δεν ψάχνεις και πολύ το «ποιος κάνει τι;» 🍷

Paul Laverty

Για τον Πολ Λάβερτι τα πράγματα, αν και σύνθετα, μπορούν ν' αντιμετωπίζονται με χιούμορ. Εμπνεόμενος από το δέος που προκαλεί ο συνδυασμός ύψους, γιαλιού, μετάλλου στο ρετιρέ του Sony Center του Βερολίνου, έφτιαξε μια μικρή ιστορία με στοιχεία θρίλερ και τελειώνοντας την αναφέρει ως την επόμενη ταινία του Κεν Λόουτς που όμως ο ίδιος ακόμη δεν το ξέρει. Συμπτωματικά ή όχι γνωρίζει για την υπόθεση των 7 του Ιούνη στη συνάντηση της Θεσσαλονίκης.

Συμπτωματικά ή όχι γνωρίζει για την υπόθεση των 7 του Ιούνη στη συνάντηση της Θεσσαλονίκης; Παρατήρησα πως μερικά νέα παιδιά συνελήφθησαν στην Ελλάδα όταν έγινε η συνάντηση κορυφής με θέμα την παγκοσμιοποίηση και είναι ακόμη υπό περιορισμό.

Τους απελευθέρωσαν.

Είναι ελεύθεροι αλλά δεν τους επιτρέπεται η έξοδος από τη χώρα. Υπάρχει ένα μικρό μπαρ στη Μαδρίτη όπου τυχαία γνωρίστηκα με ένα από τα αδελφία του ισπανού που έχει συλληφθεί, και σύμφωνα με λεγόμενά του ο αδελφός του απλά συμμετείχε στη διαδήλωση χωρίς καθόλου βία. Λοιπόν, αφήστε τον να φύγει!

Τί σημαίνει φόβος για σας;

Τα ύψη. Εννοείς το φόβο γενικά;

Για παράδειγμα, στην εποχή που ζούμε, φόβος προκαλείται στον κόσμο λόγω τρομοκρατικών ενεργειών.

Ο φόβος προκαλείται από την αμνησία, τη συλλογική απώλεια μνήμης. Όταν έπεσαν τα αεροπλάνα στους δίδυμους πύργους εργαζόμουν στις ΗΠΑ και συγκεκριμένα στην Αριζόνα. Έβλεπα τηλεόραση για 4 μέρες και έμεινα άναυδος από τη συλλογική αμνησία. Ξαφνικά είδαμε αυτούς τους μπουτσαχεντίν ως μεγάλους δαίμονες ή την προσωποποίηση του κακού. Ωστόσο, πριν από περίπου 12 χρόνια ο Ρήγκαν συναντιόταν με αυτούς τους ίδιους μπουτσαχεντίν οι οποίοι ήταν τότε μαχητές της ελευθερίας. Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν ήταν ένας απελευθερωτής. Προέλαβαν κόσμο από το Αλγερία, την Υεμένη και την Αίγυπτο για

να πολεμήσουν ενάντια στην αυτοκρατορία του κακού. 12 χρόνια μετά βλέπουμε αυτούς τους απελευθερωτές να έχουν μετενοσκαρωθεί σε διαβόλους. Μιλάμε για το δικό τους τρόπο και δεν μιλήσαμε ποτέ για το δικό μας τρόπο. Έχω εργαστεί στη Νικαράγουα και την Κεντρική Αμερική και θυμάμαι τον πατέρα του Τζορτζ Μπους να φυλακίζει, να βασανίζει και να σκοτώνει πολίτες στη Νικαράγουα, τη Γουατεμάλα, το Ελ Σαλβαδόρ. Επαναλαμβάνω πως για μέ-

να ο φόβος είναι αμνησία, απλοϊκότητα, ψέματα, υποκρισία. Μιλάμε για το δικό τους τρόπο κι όχι γι' αυτόν που ασκούμε εμείς στους άλλους. Κανείς δε μιλά για τους 10.000 αθώους πολίτες που σκοτώθηκαν στο Ιράκ, ή για τους χιλιάδες επίσης που σκοτώθηκαν στο Αφγανιστάν. Η ιστορία της ταινίας *A fond Kiss* έχει προέλθει από την αίσθηση που αφήνουν αυτά τα γεγονότα στον αέρα. Όταν ήμουν στις ΗΠΑ, σ' ένα γειτονικό μου βενζινάδικο κάποιος σκότωσε έναν Σιχ επειδή φορούσε το τουρμπάνι στο κεφάλι του. Είχε θεωρηθεί μουσουλμάνος κι εδώ φαίνεται η αγριότητα, η βλακεία και η έλλειψη ανθρωπιάς. Αμέσως μετά έλαβα ένα γράμμα από κάποιο φίλο στη Γλασκώβη, την πόλη από την οποία προέρχομαι, που μου ανέφερε πως η μικρή ανηψιά του που είναι μουσουλμάνο φοβόταν να πάει σχολείο. Έτσι βλέπουμε κάτι τέτοιο να ξετυλίγεται μέσα από τη ζωή στα εσωτερικά μιας οικογένειας σε μια μικρή χώρα της βόρειας Ευρώπης, περισσότερα από 5.000 χιλιόμετρα μακριά. Οι μουσουλμάνοι είναι περίπου ένα δισεκατομμύριο, είναι τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους αλλά έχουν χαρακτηριστεί όλοι εχθροί. Πρέπει να καταλάβουμε πως δεν είναι καλό να βάζουμε τους ανθρώπους σε κουτιά. Σίγουρα επηρεάζεσαι από τη ζωή που κάνεις στην πόλη σου, όλοι επηρεαζόμαστε από τον τόπο που προορίζομαστε, η μητέρα μου είναι Ιρλανδή κι έτσι έχω κάτι κοινό με τους Πακιστανούς που έφτασαν τη δεκαετία του '40 και του '50 στη Βρετανία. Ήμουν τελείως διαφορετικός και ξέρω την αίσθηση του να μην είμαι αρεστός. Είμαστε πολύπλοκα πλάσματα. Έτσι, επαναλαμβάνω, φόβος για μένα είναι η απλοϊκότητα και η αμνησία.

ΣΙΝΕΑΚ

Ο ποντικομικρούλης

Είναι έξυπνος, ενδουσιώδης, καταφέρνει τα πάντα με άφθονο στυλ - και, επιπλέον, είναι ένας ποντικός! Ο Στούαρτ θέλει να βρει τη θέση του στην κοινωνία και αναζητά ένα μέρος που θα το αποκαλεί "σπίτι" μέσα σε έναν απίστευτα υπερμεγέδη κόσμο. Όταν τον υιοθετεί η οικογένεια Μικρούλη, μια κανονική οικογένεια ανθρώπων, που αποτελείται από τη Τζίνα Ντέιβις, τον μικρό Τζόναθαν Λιπνίκι και τον Χιού Λόρι, ο Στούαρτ συναντά μια

σειρά περιπέτειες με μεγάλη ποικιλία χαρακτήρων -συμπεριλαμβανομένου του μεγάλου εχθρού του, του κατοκίδιου γάτου που ακούει στο όνομα Χιονάτος- μαθαίνοντας μέρα με τη μέρα το αληθινό νόημα της οικογένειας, της πίστης και της φιλίας.

☞ **Κυριακή 14 Μαρτίου, ώρα 12:00**

Ο αυτοκράτορας έχει κέφια

Ένα λάμα αφηγείται την ιστορία του, την εποχή που ήταν ένας αλαζόνας Αυτοκράτορας των Αζτέκων και ήθελε να καταστρέψει ένα μικρό χωριό για να χτίσει στη θέση του το καλοκαιρινό του πα-

λάτι. Ο Πάτσα, ένας γιγαντόσωμος, αγαθός και απλοϊκός χωρικός, μάταια παρακαλά τον Αυτοκράτορα Κούσκο να αλλάξει γνώμη. Το κακό που θα τον βρει θα συμβεί όταν ο Αυτοκράτορας θα απολύσει τη συμβουλάτορά του Ίζμα, που εποφθαλμιά την εξουσία του και τότε εκείνη, έξαλλη, θα επιχειρήσει να τον δηλητηριάσει με ένα μαγικό φίλτρο. Αντί όμως το φίλτρο να σκοτώσει τον Κούσκο θα τον μεταμορφώσει σε λάμα. Το λάμα-Αυτοκράτορας θα βρεθεί στο καρότσι του Πάτσα και έτσι θα αναγκαστούν οι δύο μαζί να διασχίσουν τη ζούγκλα, επιστρέφοντας πίσω στην πόλη όπου μπορούν να λυθούν τα μάγια. Η μεγάλη περιπέτεια αρχίζει.

☞ **Κυριακή 21 Μαρτίου, ώρα 12:00**

Ο Τίγρης, ο Γουίνι και η παρέα τους

Ο Τίγρης, παρόλο που έχει θαυμάσιους φίλους και τον μικρό χοροπηδητούλη συνεργάτη του, τον Ρο, είναι σίγουρος

πως πρέπει να υπάρχουν κι άλλοι σαν κι αυτόν στον κόσμο. Έτσι ξεκινά το ταξίδι του μέσα στο Δάσος των Γαλάζιων Ονείρων, αναζητώντας το "οικογενιακό δέντρο" του. Όταν η έρευνά του αποδεικνύεται άκαρπη, οι φίλοι του Τίγρη μεταμ-

φιέζονται σε.... τίγρεις! Η διασκεδαστική αυτή έκπληξη δεν καταρθώνει τίποτε παραπάνω από το να μεγαλώσει την επιθυμία του ξεροκέφαλου Τίγρη που, "αναπηδώντας", ψάχνει την οικογένειά του μέσα στη χιονοθύελλα. Η παρέα του -ο Γουίνι, ο Λαγός, το Γουρουνάκι, ο Γκάρις και ο Ρο- αρχίζουν να ανησυχούν για την τύχη του, αλλά έτσι κι αλλιώς η καρδιά του Τίγρη θα τον οδηγήσει πίσω στο μοναδικό σπίτι που γνώρισε.

☞ **Κυριακή 28 Μαρτίου, ώρα 12:00**

homecinema

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ (milo@helmug.gr)

Αυτό το μήνα θα παρουσιάσουμε ευρωπαϊκές ταινίες, παλιές και νέες, που βρήκαν το δρόμο τους προς την ψηφιοποίηση. Γνωστές κάποιες, άγνωστες άλλες, αλλά χαρακτηριστικές (με τον ένα ή τον άλλο τρόπο) της εποχής τους και του είδους τους.

Μαχαίρι στο νερό

Ρό, του Ρομάν Πολάνσκι: Η Criterion Collection συνεχίζει να μας προσφέρει ποιοτικό κινηματογράφο. Εδώ μας μεταφέρει σε dvd το ψυχολογικό θρίλερ του Ρομάν Πολάνσκι (με τη συνεργασία του πρώην φεστιβαλικού Γέρζι Σκολιμόφσκι) σε μια εξαιρετικής ποιότητας κασετίνα δύο δίσκων. Ο πρώτος περιέχει την ταινία, μαζί με μια μικρή εισαγωγή από τους Πολάνσκι και Σκολιμόφσκι (δυστυχώς χωρίς commentary), ενώ ο δεύτερος έχει μια συλλογή από ταινίες μικρού μήκους του Πολάνσκι, χάρμα οφθαλμών για τους σινεφίλ.

Οι ομπρέλες του Χερβούργου

του Ζακ Ντεμί: Τριάντα χρόνια μετά την πρώτη της κυκλοφορία, η «τραγουδιστή» ταινία ανανεώθηκε ποιοτικά με ειδική κατεργασία της οπτικής και ηχητικής της μπάντας και κυκλοφορεί πλέον σε dvd. Σε letterbox μορφή (1,66:1), έτσι ώστε να φαίνεται καλά ακόμα και σε μικρή τηλεόραση, με προσεγγμένους διαλόγους και καλή μετάφραση από τα γαλλικά στα (δυστυχώς μόνο) αγγλικά. Το μόνο έξτρα του dvd είναι οι σημειώσεις για την παραγωγή της ταινίας και ένα μικρό τρέιλερ.

Οι κανόνες του παιχνιδιού

του Ζαν Ρενουάρ: Μια κριτική της διεφθαρμένης γαλλικής κοινωνίας, καλυμμένη κάτω από μια κωμωδία καταστάσεων. Η μεταφορά σε dvd έγινε στο πρωτότυπο μορφή 1.33:1, πράγμα που σημαίνει ότι εσείς οι τυχεροί με widescreen τηλεοράσεις θα βλέπετε μαύρες μπάρες δεξιά και αριστερά. Η δουλειά που έχει γίνει στο καθαρίσματος του φιλμ από σκόνη, γρατσουνιές και άλλα σημάδια είναι εκπληκτική, όπως επίσης και η επεξεργασία του ήχου, που είναι μονοφωνικός (στο κεντρικό κανάλι σε 5.1, ίδιος στο αριστερό και στο δεξί κανάλι σε στέρεο συστήματα).

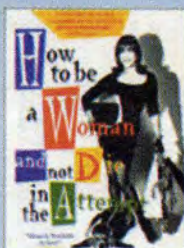

IKEA, ABBA, Πίνκ Φακνιδομήτη, Tuborg και Lego. Καλώς ορίσατε στη Σουηδία. Όχι αυτή όμως της ταινίας **Together** του Λούκας Μούντσον, με πρωταγωνιστές τον

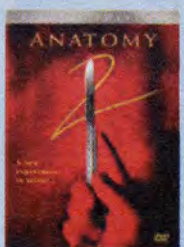
ειρηνιστή Γκόραν, την αφέντρα-φιλενάδα του Λένα, τον κυνικό Λάσε, τη λεσβία πρώην γυναίκα του Άννα, τον πολεμοχαρή γιό τους Τετ, τον Κλας που είναι ερωτευμένος με τον Λάσε, τον γιάπι Έρικ, τους οικολόγους Σίγκκε και Σίγκβαρντ, τη νοικοκυρά Ελίζαμπεθ και τον μεθύστακα άντρα της Ρολφ. Μπάχαλο, ε;

Ratcatcher: Το σκηνωδελικό ντεμπούτο της Σκοτσέζας Λιν Ράμσεϊ, μια ταινία άγνωστη και ακυκλοφόρητη στη χώρα μας. Όμορφες εικόνες, καλές ερμηνείες και απρόσμενο χιούμορ στην εξιστόρηση των δυσκολιών που αντιμετωπίζει ένα «απόβλητο» αγόρι στη Γλασκώβη του 1970. Ήχος Dolby Stereo 2.0 και φoρμά εικόνας 1.85:1, με όμορφα κάδρα που συναρπάζουν.

Ισπανίδες στα πρόθυρα... ή αλλιώς **Πώς να γίνετε γυναίκα και να μην πεθάνετε προσπαθώντας**, μια ταινία της Άνα Μπελέν. Ταινία για την οικογένεια, το φύλο και με μόντο «Ο έρωτας φέρνει άγχος. Το σεξ το διώχνει», με την Κάρμεν Μάουρα στο ρόλο μιας αφοσιωμένης νοικοκυράς και δημοσιογράφου, ερωτευμένης με τον «πνιχτούλη» άντρα της (κάτι σαν το Γκαζόν, αλλά στα ισπανικά). Ανάλαφρη ταινία για παρέα (μικτή όμως, για να επακολουθήσει και η απαραίτητη συζήτηση...)

Θυμάστε την Φράνκα Ποτέντε του Λόλα Τρέζε; Αυτή που πρωταγωνίστησε και στο θρίλερ **Anatomy**; Ε, λοιπόν, επιστρέφει με το **Anatomy 2**. Διαφορετική ταινία από το νούμερο 1, με λι-

γότερο σασπένς, αλλά καλύτερο σενάριο και πλοκή που δε συνεχίζει από εκεί που σταμάτησε η πρώτη. Βέβαια, τα αίματα και οι επεμβάσεις δε λείπουν από εδώ... Όχι για αγορά, μόνο για ενοίκιαση, είτε μόνος με σθητό τα φώτα είτε με κάποιους που φοβούνται (πάλι με σθητό τα φώτα).

Πάνω στα χείλη μου

Οντίρ: Κοινωνική ταινία με τον Βενσάν Κασέλ και την Εμανουέλ Ντεβός, που κυκλοφόρησε πρόσφατα στη χώρα μας. Μια νεαρή σύμβουλος επενδύσεων με προβλήματα ακοής αποκτά έναν βοηθό σε στίλ μικροεγκληματία, και τα πάντα αλλάζουν στη ζωή και των δύο. Ήχος Dolby Digital 5.1 με καλή απόδοση στο surround, υπότιτλοι μόνο στα ελληνικά (και όχι πολύ καλοί)... μια συνθηδιαμένη ελληνική παραγωγή.

Γυμνά ζευγάρια:

Μια γλυκόπικρη κομεντί, υποψήφια για Χρυσό Λέοντα στη Βενετία το 2002, Τρία ζευγάρια απολαμβάνουν το δείπνο τους όταν ένας από την παρέα έχει μια φαινή ιδέα: Να βγάλουν τα ρούχα τους και δένοντας τα μάτια τους να προσπαθήσουν να αναγνωρίσουν από την αφή το σώμα του αγαπημένου τους. Ένα παράδοξο... πείραμα που φέρνει, όμως, στην επιφάνεια μια σειρά από αποκαλύψεις. Καλή μεταφορά σε dvd από την Προοπτική, καλό θα ήταν όμως να υπήρχαν και κάποια έξτρας. 🍷

πρεμιέρες, αφιερώματα, επισκέψεις

Το γεγονός του μήνα που πέρασε ήταν, βέβαια, η παγκόσμια προβολή της ταινίας του Θόδωρου Αγγελόπουλου *Το λιβάδι που δακρύζει*. Την Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου, 1000 θεατές (σινεφίλ, συντελεστές της ταινίας, ηθοποιοί, κομπάρσοι, τεχνικοί, άνθρωποι που συμμετείχαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στη δημιουργία της ταινίας –μόνοι ή με τις οικογένειές τους) από τη Θεσσαλονίκη, τις Σέρρες, την Έδεσσα, πλημμύρισαν τις δύο αίθουσες του Ολύμπιον για να παρακολουθήσουν την ταυτόχρονη σύνδεση με Βερολίνο και Αθήνα και να ακούσουν τον Έλληνα σκηνοθέτη λίγο πριν μπει στην αίθουσα Berlin Filmfest για την επίσημη προβολή της ταινίας του. Από την Θεσσαλονίκη, ο Υπουργός Πολιτισμού Ευάγγελος Βενιζέλος, απύθηνε χαιρετισμό μιλώντας για την τιμή και την υπερηφάνεια που νιώθει κάθε Έλληνας για τον μεγάλο δημιουργό. Την εκδήλωση συντόνισε από την Αθήνα ο δημοσιογράφος Παύλος Τσίμας, από τη Θεσσαλονίκη η συνάδελφός του Γεωργία Λοτσοπούλου, ενώ δίπλα στον Θόδωρο Αγγελόπουλο βρισκόταν ο δημοσιογράφος της ET1 Κώστας Κωβαίος. Όσοι παρευρέθηκαν στην εκδήλωση, και κατά τη διάρκεια της αναμονής για την προβολή, είχαν την ευκαιρία να απολαύσουν την εκπληκτική μουσική που έγραψε –για ακόμη μια φορά– η Ελένη Καραϊνδρού. **Το cd με τη μουσική της ταινίας μπορείτε να το βρείτε και στο βιβλιοπωλείο του Φεστιβάλ, στην τιμή των 18 ευρώ.**

Λονδίνο, 5-14 Μαρτίου 2004. Ο τελευταίος σταθμός της Σινεμυθολογίας, του μεγάλου αφιερώματος που διοργανώθηκε

στο πλαίσιο της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας. Θα πραγματοποιηθεί στα Riverside Studios, και θα αποτελέσει τμήμα της σειράς εκδηλώσεων «Ελλάδα στη Βρετανία 2004» για τον εορτασμό της ολυμπιακής χρονιάς. Η δημοσιότητα που πήρε το αφιέρωμα είναι εκτεταμένη, ιδιαίτερα στην αγγλική πρωτεύουσα. Μάλιστα ένα site στο internet, διοργανώνει έναν μίνι-διαγωνισμό: Βρείτε τον ελληνικό μύθο στον οποίο βασίζονται οι ταινίες του αφιερώματος, στείλτε τις απαντήσεις σας στο Competition@GreeceInBritain.org.uk και κερδίστε ένα κιβώτιο ελληνικά κρασιά. Η ταινία που πιθανόν θα τους δυσκολέψει περισσότερο είναι το *Blade Runner*. Σε μια άτυπη δημοσκόπηση που είχε γίνει στη διάρκεια του αφιερώματος στη Θεσσαλονίκη, υπήρχαν πολλές αντικρουόμενες απόψεις σχετικά με τον μύθο που κρύβεται πίσω από την ταινία (δεν σας ανακοινώνουμε τα αποτελέσματα, ούτε τη σωστή απάντηση, για ευνόητους λόγους). Καλή συμμετοχή (και στο αφιέρωμα και στον διαγωνισμό) και καλά κρασιά!

Το πιο νεανικό-ανατρεπτικό-ζωτανό-ανεξάρτητο-έξω από τα συνηθισμένα Φεστιβάλ κινηματογράφου πλησιάζει. 112 ταινίες από αντίστοιχα σχολεία της Αττικής, Θεσσαλονίκης, Βορειοανατολικού Αιγαίου και Νέας Υόρκης συμμετέχουν φέτος στο 4ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών «Πάμε Σινεμά!». Πέρυσι ήταν η πρώτη φορά που το ομότιτλο εκπαιδευτικό πρόγραμμα και εν συνεχεία και το Φεστιβάλ βγήκε από τα ελληνικά σύνορα, με τη συμμετοχή 5 σχολείων του Μονάχου. Φέτος οι Έλληνες μαθητές από 6 σχολεία της Νέας Υόρκης θα μοιραστούν με τους εδώ συμμαθητές τους την δική τους κινηματογραφική ματιά στα θέματα που απασχολούν σή-

μερα τη νεολαία. Η τελετή απονομής θα γίνει στις 24 Απριλίου ταυτόχρονα –με δορυφορική σύνδεση– στις 4 περιοχές και θα μεταδοθεί ζωντανά από την κρατική τηλεόραση. Ένα Φεστιβάλ νέων... όχι μόνο για νέους.

Το web site του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης έχει μεγάλη κίνηση. Σύμφωνα με πληροφορίες του τμήματος μηχανοργάνωσης, πάνω από 20.000 άτομα επισκέπτονται κάθε μήνα τη σελίδα www.filmfestival.gr για να ενημερωθούν για νέα αφιερώματα και δραστηριότητες ή να ανατρέξουν στο αρχείο παλαιότερων Φεστιβάλ και εκδηλώσεων. Ιδιαίτερα μεγάλη απήχηση είχε και η πρόσκληση για εγγραφή στο εβδομαδιαίο ενημερωτικό newsletter. Μέσα σε 15 ημέρες, οι εγγραφές έχουν φτάσει στις 100. Φαίνεται πως πολλοί είναι αυτοί που θέλουν να μαθαίνουν πρώτοι από όλους την τρέχουσα και μελλοντική δραστηριότητα του Φεστιβάλ. Υπενθυμίζουμε ότι αν θέλετε κι εσείς να δηλώσετε συμμετοχή, κάντε κλικ στο εικονίδιο που βρίσκεται στην αρχική ηλεκτρονική σελίδα ή πληκτρολογήστε www.filmfestival.gr/newsletter.

Νέα Σινεκάρτα 30 ευρώ. Όσοι δεν έχετε εκδόσει την ετήσια Κάρτα Μέλους του Φεστιβάλ και ενδιαφέρεστε να παρακολουθήσετε το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ δωρεάν, μπορείτε να γίνετε κάτοχοι της ειδικής CinekartaF. Ισχύει μόνο για την εβδομάδα του Φεστιβάλ (15-21/3) και κοστίζει 30 ευρώ. Οι κάτοχοι της έχουν ελεύθερη είσοδο σε όλες τις προβολές και στις διάφορες εκδηλώσεις που θα πραγματοποιηθούν στη διάρκειά του (ημερίδες, συνεντεύξεις τύπου, συζητήσεις). Επίσης, όσοι έχουν ηλεκτρονική διεύθυνση, θα ενημερώνονται για τα νέα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με την εβδομαδιαία αποστολή του ενημερωτικού newsletter. Φυσικά μπορείτε να εκδώσετε, αν επιθυμείτε, και την ετήσια CinekartaF (κανονική τιμή 60 ευρώ-για τους φοιτητές 45 ευρώ),

με την οποία απολαμβάνετε: έκπτωση στα εισιτήρια του Ολύμπιον (Α' προβολής και αφιερώματα –και προβλέπονται αρκετά για τη συνέχεια, μιας και ότι οι ανοιξιάτικοι μήνες είναι παραδοσιακά «μήνες αφιερωμάτων»), έκπτωση στις εκδόσεις του Φεστιβάλ, μηνιαία ταχυδρομική αποστολή του Πρώτου Πλάνου.

Αφιέρωμα στη Μελίνα Μερκούρη. 10 χρόνια από το θάνατό της (Μάρτιος του 1994), το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, σε συνεργασία με το Ίδρυμα Μελίνα Μερκούρη, θα προβάλλει μία επιλογή από τις 20 ταινίες που γύρισε. Ευκαιρία να ξαναθυμηθούμε και να δούμε στη μεγάλη οθόνη τη Μελίνα ως Στέλλα, Φαίδρα, Ελίζαμπεθ Λιπ, Κατερίνα, Ίλνα...

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

ΜΥΘΟΣ BEER

ΧΟΡΗΓΟΣ 44°U

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ 2004

26 ΜΑΡΤΙΟΥ–1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Για πέμπτη χρονιά διοργανώνεται το Φεστιβάλ Γαλλικού Κινηματογράφου σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, με 14 ταινίες –απρόβλητες στην Ελλάδα– γνωστών αλλά και νέων σημαντικών σκηνοθετών, ενώ φέτος υπάρχει και ένα μικρό αφιέρωμα με 5 ταινίες που αναδεικνύουν τη σχέση του κινηματογράφου με τη μουσική.

APRES VOUS... / Μετά από σας...

του Pierre Salvadori

Ο Antoine, μετρ σε παρισινό εστιατόριο, ένα βράδυ σώζει τον Louis από την αυτοκτονία και κάνει τα πάντα για να τον βοηθήσει σε ένα νέο ξεκίνημα. Όμως ο Louis δεν έχει παρά μόνο μία εμμονή: να ξαναβρεί την Blanche, τη γυναίκα που τον εγκατέλειψε. Τότε ο Antoine ξεκινάει σταυροφορία...

BLUEBERRY

του Jan Kounen

Μυημένος από τους Ινδιάνους, ο Mike Blueberry, σερίφης στο Palomito, προσπαθεί να κρατήσει την εύθραυστη ισορροπία μεταξύ δύο πολιτισμών, με κίνδυνο να μην ανήκει ο ίδιος πουθενά. Τα πάντα ανατρέπονται τη μέρα που ένας μυστηριώδης δολοφόνος, ο Wally Blount, αναστατώνει την πόλη ξυπνώντας αναμνήσεις από το παρελθόν... ενώ ψάχνει το «θησαυρό» των Ινδιάνων.

BON VOYAGE / Γοητευτικοί ταξιδιώτες

του Jean Paul Rappeneau

Το 1940, η παρισινή αφρόκρεμα της πολιτικής και της διαφθοράς βρίσκει καταφύγιο στο Μπορντό, ακολουθούμενη από πλήθος αιχμαλώτων. Ευκαιρία να δραπετεύσει ένας νεαρός συγγραφέας, κατηγορούμενος για ένα φόνο που διέπραξε μια διάσημη ηθοποιός που την είχε ερωτευτεί. Με τη βοήθεια ενός αλήτη την αναζητεί, όμως η καλλονή βρίσκεται πλέον στην αγκαλιά ενός υπουργού...

LES CHORISTES / Η Χορωδία

του Christophe Barratier

Το 1848 ο Clément, άνεργος καθηγητής, πάει να δουλέψει ως επιτηρητής σε ένα ορφανοστάσιο για εφήβους με προβλήματα. Ταραγμένος από το κατασταλτικό σύστημα που εφαρμόζεται στο ίδρυμα, ο Clément εκφράζει την αντίθεση του, χρησιμοποιώντας τις ικανότητές του και το πάθος του για να μυήσει αυτά τα παιδιά στη μουσική και το τραγούδι...

LE CEUR DES HOMMES / Η καρδιά των ανδρών

του Marc Esposito

Έφτασε η ώρα να «ενηλικιωθούν» τέσσερις πλακατζήδες φίλοι, αχώριστοι μεταξύ τους και εξασφαλισμένοι επαγγελματικά. Όμως ο θάνατος ενός πατέρα, η αποτία μιας γυναίκας και ο γάμος μιας κοπέλας τους φέρνουν αντιμέτωπους με πρωτόγνωρες καταστάσεις. Έρχονται πιο κοντά ο ένας στον άλλον, αλληλοβοηθούνται, συγκρούονται και αλλάζουν βλέμμα απέναντι στη ζωή...

L'ESQUIVE / Ο Ελιγμός

του Abdellatif Kechiche

Σε ένα προάστιο όπου βασιλεύουν το μπάσκετ και το τζόκινγκ, η λαμπερή Lydia τριγυρίζει με ρούχα του 18ου αιώνα. Ο λόγος: οι πρόβες του Παιχνιδιού του έρωτα και της τύχης, που ανεβάζουν μαζί με τον καθηγητή τους, πρέπει να γίνονται με κοστούμια εποχής! Αποφασιστική και άπληστη, η Lydia κουμαντάρει το παιχνίδι...

JANIS ET JOHN / Τζάνις και Τζον

του Samuel Benchetrit

Ο Pablo είναι ασφαλιστής και έχει εξαπατήσει έναν συλλέκτη αυτοκινήτων. Η θα πληρώσει πολλά ή θα πάει φυλακή. Τότε εμφανίζεται ένας ναρκωμανής ξάδελφός του, κληρονόμος μιας τεράστιας περιουσίας, που «φτιάχνεται» όταν ονειρεύεται την ανύσταση της Jorlin και του Lennon. Ο Pablo, μεταμορφώνοντας τη γυναίκα του και έναν παροπλισμένο ηθοποιό σε σωσίες των δύο σταρ, νομίζει πως θα γλιτώσει. Όμως οι σωσίες νομίζουν πως είναι ο Lennon και η Jorlin και το κουβάρι της μηχανορραφίας ξετυλίγεται.

JE RESTE / Μένω!

της Diane Kurys

Από τη δυσκολία να χωρίσει τον άστοχο, ανεύθυνο και πονηρό σύζυγό της, που αρνείται να εγκαταλείψει τη συζυγική εστία, στη μεγάλη χαρά του εραστή που ξετρύπωσε αυτή η παραμελημένη γυναίκα για να γλιτώσει από την πλήξη της. Θα ανακαλύψει τι κρύβεται πίσω από αυτή την απάτη...

LES MARINS PERDUS / Η θάλασσα της λησμονιάς

της Claire Devers

Σε μια αποβάθρα της Μασσαλίας, το πλήρωμα ενός φορτηγού γίνεται έρμαιο στα άθλια μυστικά παζαρέματα μεταξύ εφοπλιστών. Ο καπετάνιος αποδεσμεύει τους ναύτες του την έσχατη ώρα και μένει στο πλοίο μαζί με τον υποπλοίαρχο. Όμως η επιστροφή του νεαρού και αφελούς Τούρκου μάγειρα, που τον κυνηγάει ο νταβατζής ενός καμπαρέ, φέρνει πιο γρήγορα μια τραγωδία...

NATHALIE

της Anne Fontaine

Ένα ευκατάστατο ζευγάρι, η Catherine και ο Bernard, έχουν χάσει κάθε επιθυμία ο ένας για τον άλλον. Ωστόσο μια μέρα, πληγωμένη από την αποτία του Bernard και με σκοπό να τον προσελκύσει, η Catherine πληρώνει μια κοπέλα των μπαρ που αναστατώνει στο πέρασμά της...

LA PROPHEETIE DES GRENOUILLES / Η προφητεία των βατράχων

του Jacques-Rémy Girerd

Πονηροί βάτραχοι διασθάνονται πως καταφθάνει ένας κατακλυσμός. Άνθρωποι και ζώα λοιπόν, σχεδιασμένα με έναν απίθανο τρόπο, σαλπάρουν μέσα σε μια περίεργη κιβωτό για μια πολύ περιπετειώδη κρουαζιέρα... Ένα οικουμενικό κάλεσμα για να το μοιραστούν όλοι, μικροί και μεγάλοι θεατές.

STUPEUR ET TREMBLEMENTS / Φόβος και τρόμος

του Alain Corneau

Πάνοντας δουλειά σε μια πολυεθνική στην Ιαπωνία, μια Δυτικοευρωπαία θα πρέπει γρήγορα να προσγειωθεί: καθώς έρχεται αντιμετώπιση με τα παράξενα έθιμα μιας αμείλικτης εμπορικής ιεραρχίας, μάλλον κάνει στιδήποτε άλλο παρά να ασκεί τα καθήκοντα της διερμηνέως...

LE TEMPS DU LOUP / Η ώρα του λύκου

του Michael Haneke

Μια οικογένεια ανακαλύπτει πως μια περίεργη φυλή έχει κάνει κατάληψη στο εξοχικό της. Ο πατέρας δολοφονείται εν ψυχρώ. Ξεκινάει για την Anna και τα δύο της παιδιά μια περιπλάνηση δίχως νερό και τροφή, προς έναν σταθμό όπου μερικοί φουκαράδες περιμένουν τον ερχομό ενός υποθετικού τρένου...

TRIPLE AGENT / Τριπλός πράκτορας

του Eric Rohmer

Το 1936 ένας νεαρός στρατηγός του τσαρικού στρατού καταφεύγει στο Παρίσι με την Ελληνίδα σύζυγό του. Ενώ αυτή τρέφει συμπάθειες προς κάποιους κομμουνιστές γείτονες, εκείνος κάνει μυστικά ταξίδια...

CINEMUSIQUES

- **Un homme et une femme / Ένας άντρας και μια γυναίκα**, του Claude Lelouch
- **Tous les matins du monde / Όλα τα πρωϊνά του κόσμου**, του Alain Corneau
- **Peau d'âne**, του Jacques Demy
- **Tirez sur le pianiste / Πυροβολήστε τον πιανίστα**, του Francois Truffaut
- **Le Tango des Rashevski / Rashevski tango**, του Sam Garbarski

Από τον Οκτώβριο μέχρι τον Μάιο κάθε πρωί, από τη Δευτέρα έως και την Παρασκευή στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, το ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ συνεχίζει το πρόγραμμά της προβολών για μαθητές των σχολείων της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Η επιλογή των ταινιών καλύπτει όλες τις ηλικίες κι έγινε με κριτήριο το ποιοτικό περιεχόμενο και την αισθητική τους. Οι ταινίες έχουν εγκριθεί από την Επιτροπή Θεαμάτων της Εκπαιδευτικής Διεύθυνσης και συγκροτούν ιδιαίτερες θεματικές ενότητες. Οι μαθητές ενημερώνονται για το περιεχόμενο και τα χαρακτηριστικά της ταινίας με προφορική εισήγηση πριν από κάθε προβολή. Το εισιτήριο είναι 3€ / άτομο (συνοδοί εκπαιδευτικοί δωρεάν). **Για περισσότερες πληροφορίες, επικοινωνήστε με το Τμήμα Εκπαιδευτικών Προγραμμάτων του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (κ. Αγγελική Παπαποστόλου) στο τηλέφωνο 2310 378636.**

Η αποδοχή του άλλου, του διαφορετικού

Ταινίες σημαντικές που αναδεικνύουν την πολιτισμική διαφορετικότητα, με ήρωες που διακρίνονται για τις ιδιαίτερες κλίσεις τους και αντιμετωπίζουν προβλήματα αποδοχής από τον κοινωνικό τους περίγυρο.

• ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Ιράν, 1997. Σκηνοθεσία: Μαζίντ Μαζζινί. Διάρκεια: 95'

Ταινία μυθοπλασίας. Για μαθητές Ε', ΣΤ Δημοτικού και μαθητές Γυμνασίων και Λυκείων

• ΚΑΝ' ΤΟ ΟΠΩΣ Ο ΜΠΕΚΑΜ

Μ. Βρετανία, 2002. Σκηνοθεσία: Γκουρίντερ Τσάντα. Διάρκεια: 98'

Ταινία μυθοπλασίας. Για μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

• ΜΠΙΛΙ ΕΛΙΟΤ, ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ ΧΟΡΕΥΤΗΣ

Μ. Βρετανία, 2000. Σκηνοθεσία: Στίβεν Ντάλντρι. Διάρκεια: 111'

Ταινία μυθοπλασίας. Για μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Ένα σχολείο για όλα τα παιδιά

Μια ταινία που αγγίζει την ευαισθησία των παιδιών και την ευσυνειδησία των δασκάλων.

• ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΕΧΩ

Γαλλία, 2002. Σκηνοθεσία: Νικολά Φιλμπέρ. Διάρκεια: 104'

Ντοκιμαντέρ. Για μαθητές Δ', Ε', ΣΤ' Δημοτικού και μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Κινηματογράφος και λογοτεχνία

Ο διάλογος του λόγου με την εικόνα σε δύο ταινίες καλλιτεχνικής αρτιότητας.

• ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ-Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ

Ελλάδα, 2001. Σκηνοθεσία: Στέλιος Χαλαμπίδης. Διάρκεια: 70'

Ντοκιμαντέρ. Για μαθητές Ε', ΣΤ' Δημοτικού και μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

• ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ ΠΕΤΡΑ

Ελλάδα, 2001. Σκηνοθεσία: Φίλιππος Κουτσαφτής. Διάρκεια: 87'

Ντοκιμαντέρ. Για μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Οικολογία και περιβάλλον

Ο κινηματογράφος αναδεικνύει την ομορφιά της φύσης και αφυπνίζει την οικολογική συνείδηση των παιδιών τα οποία κληρονομούν την ευθύνη της προστασίας της.

• ΤΑΞΙΔΙΑΡΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Γαλλία, 2001. Σκηνοθεσία: Ζακ Περέν. Διάρκεια: 90'

Ντοκιμαντέρ. Για μαθητές Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

• ΕΝΑ ΧΕΛΙΔΙΟΝΙ ΦΕΡΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Γαλλία, 2001. Σκηνοθεσία: Κριστάν Καριόν. Διάρκεια: 90'

Ταινία μυθοπλασίας. Για μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Κινούμενο σχέδιο

Τρεις γοητευτικές ταινίες κινουμένων σχεδίων που δεν κυκλοφορούν σε video και προβάλλονται σπάνια στις κινηματογραφικές αίθουσες. Προηγείται η εκπαιδευτικού περιεχομένου ταινία **Κινούμενο σχέδιο-Τέχνη και τεχνική**.

• JUNGLE JACK

Δανία, 1993. Σκηνοθεσία: Στέφαν Φγιέλντμαρκ. Διάρκεια: 75'

Ταινία κινουμένων σχεδίων, με υπότιτλους

• ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΜΕΛΟΝΙΑ

Σουηδία, 1989. Σκηνοθεσία: Περ Ολίν. Διάρκεια: 104'

Ταινία κινουμένων σχεδίων, με υπότιτλους

• ΤΟ ΤΡΙΟ ΤΗΣ ΜΠΕΑΒΙΑ

Γαλλία, 2003, σκηνοθεσία Σιλβέν Σομέ. Διάρκεια 78'

Ολυμπιακή παιδεία

Συμβολή του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στο πρόγραμμα Ολυμπιακής Παιδείας είναι η προβολή της ταινίας

• ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ελλάδα, 2002. Σκηνοθεσία: Μάρκος Χολέβας. Διάρκεια: 83'

Η μαγεία του σινεμά

Το σινεμά είναι τέχνη, κοινωνικό φαινόμενο, τεχνολογικό επίτευγμα, διασκέδαση, ψυχαγωγία, είναι οι ταινίες που είδαμε και αυτές που ονει-

ρευτήκαμε. Η δυναμική έλξη της έβδομης τέχνης αναδεικνύεται στην ταινία

• ΣΙΝΕΜΑ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ιταλία, 1989. Σκηνοθεσία: Τζιουζέππε Τορνατόρε. Διάρκεια: 123'

Ταινία μυθοπλασίας. Για μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Τσάρλι Τσάπλιν

Προβάλλονται τρεις αθάνατες κινηματογραφικές δημιουργίες για όλους όπου ο μεγαλοφυής δημιουργός έκανε τα πάντα: σκηνοθεσία, σενάριο, φωτογραφία, μοντάζ, ηθοποιία.

• ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

1931, ΗΠΑ. Διάρκεια: 87'

• ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

1936, ΗΠΑ. Διάρκεια: 87'

• Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ

1940, ΗΠΑ. Διάρκεια: 124'

ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα

Ταινία μυθοπλασίας, Ελλάδα, Τουρκία, Γαλλία 2003, Σκηνοθεσία Τάσος Μπουλέτης, Διάρκεια 108'

Η μεγάλη επιτυχία της χρονιάς περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα μαθητικών προβολών του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης με εισιτήριο 5€/άτομο.

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ESPACE

ΝΕΟ RENAULT ESPACE. ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ* ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ.

Αξεπέραστη αισθητική. Ασύγκριτη πολυτέλεια.

Νέο Renault Espace, μοναδικός συνδυασμός πολυτέλειας, άνεσης και ασφάλειας. Κορυφαίος σχεδιασμός, που εξασφαλίζει άριστη οδική συμπεριφορά και αξεπέραστη αίσθηση ηρεμίας για επτά επιβάτες. Με νέα θέση οδήγησης και αναπαυτικά καθίσματα που αγκαλιάζουν το σώμα, κάθε διαδρομή γίνεται και μια ξεχωριστή ταξιδιωτική εμπειρία.

Νέο Renault Espace.
Γιατί πάνω από όλα η οδήγηση
είναι απόλαυση!

* ανώτατη διάκριση στα crash tests του Euro NCAP, με τη μεγαλύτερη βαθμολογία που δόθηκε ποτέ σε αυτοκίνητο

www.renault.gr

Η Renault συνιστά **elf** SENSE INTEGRATED

2.0lt Turbo 165hp: Εκπομπές CO₂ (gr/km): 232 - Κατανάλωση (lt/km) Εντός πόλης: 12,9 Εκτός πόλης: 7,9 Μεικτός κύκλος: 9,7